

☉ ကျောက်ပန်းတောင်း - သဲအင်းစာစဉ် (၂)

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၊ သဲအင်းဂူဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာများ၏အဓိပတိ
ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာပြု မဟာကမ္မဋ္ဌာနစရိယ
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဓမ္မသာမိ

မလေးရှားနိုင်ငံ ၊ ကပ်ပုန်းဒေသ ၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိကျောင်း
သဲအင်းဂူဝိပဿနာ ၇-ရက်အဓိဋ္ဌာန်တရားစခန်းဖွင့် ဟောကြားတော်မူအပ်သော

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်

အထုပ်ကိုယ်စီ ပိုက်ကာချီ
ဟောဓမ္မာဆီသို့ သွားကြသည်
မလုံတလုံ ဝတ်စိုင်းခြုံ
ဘယ်ပုံဟန်နဲ့ သွားပါ့မယ်။
မိုးချုပ်လှပြီ ခရီးသည်
ကြီးစွာ ဒုက္ခကြုံတော့မည်။
မိုးချုပ်လှပြီ ခရီးသည်
ဘယ်ဆီဝင်လို့ အိပ်ပါ့မယ်။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်



အသံဖုန်းဆက်သွယ်ရန် ဝန်ဆောင်မှုများ
ပေးသော အခန်းကဏ္ဍ
ဆရာတော် ဘုရားရှင်

အသံဖုန်းဆက်သွယ်ရန် ဝန်ဆောင်မှုများ
ပေးသော အခန်းကဏ္ဍ
ဆရာတော် ဘုရားရှင်

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်

အသံဖုန်းဆက်သွယ်ရန် ဝန်ဆောင်မှုများ



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၇-ခုနှစ် ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ပထမအကြိမ်
(ဓမ္မဒါန)

အတွင်းစာသားကြီးကြပ် ♦ မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
ဘဒ္ဒန္တဓမ္မသာမိ

ကွန်ပျူတာစာစီနှင့်ဒီဇိုင်း ♦ ဓမ္မဗျူဟာ-ဒေါ်ဌေးဌေးအောင်
ဓမ္မဗျူဟာ-ဒေါ်ဇင်ဝါမြင့်

ပုံနှိပ်သူနှင့်စာအုပ်ချုပ် ♦ ဒေါ်လှလှမြိုင် (၀၀၁၁၆)
မိဘမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၅၄၄၊ အင်းတော်လမ်း၊
စက်မှုဇုန်(၂)၊ တောင်ဒဂုံမြို့သစ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးကျော်ကျော်ဝေ (၀၀၀၄၇)
ရွက်စိမ်းစာပေ၊ အမှတ်-၄၃/A ၊
၄-လမ်း၊ လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရာဌာန ♦ သဲအင်းဂူဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ
ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့။
(ဖုန်း- ၀၉-၄၀၂၅၁၉၆၇၈)

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
* နိဒါန်း		က
* ကန်တော့ပန်လွှာ		င
* ဘုရားကန်တော့ခြင်း-ပရိကမ်ယူရန်		၁
]ae0icje; c&;on %uuw&;awm}		
၁။ အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီး အားထုတ်ပါ		၄
၂။ မပြတ်တရစပ် သိနေပါ		၈
၃။ ပရမတ်ကိုအာရုံပြုရင် ကိလေသာငြိမ်းတယ်		၁၀
၄။ ပညတ်ကိုအာရုံပြုရင် ကိလေသာပွားတယ်		၁၂
၅။ တရားသိချင် ခန္ဓာဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်ပါ		၁၃
၆။ ရှုတာက သမာဓိ၊ ရှုတာက ဉာဏ်		၁၆
၇။ ပစ္စုပ္ပန်ပေါ်လာတဲ့သဘောကို ဉာဏ်စိတ်နဲ့ရှုပါ		၁၇
၈။ စိတ်ဖြာရှုနေ ဓာတ်ဃနကျေ		၁၉
၉။ ဓာတ်ဃနကျေမှ ခန္ဓာ၏ဝိပရိဏာမ မြင်မည်		၂၁
၁၀။ ‘ရုပ်’ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ‘ဝေဒနာ’ ခံစားပျက်		၂၃
၁၁။ သမာဓိရှိမှ ဝေဒနာကို သည်းခံနိုင်		၂၄
၁၂။ ဂေါဓိကမထေရ်အကြောင်း		၂၄
၁၃။ ဝေဒနာနဲ့ သမာဓိ ဘောင်ချိန်ပါ		၂၇

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၄။	ဝေဒနာကို ဉာဏ်နဲ့ကျော်တတ်မှ အသေစိတ်ချရ	၂၈
၁၅။	သေခါနီး စိတ်ထားတတ်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပါ	၂၉
၁၆။	စိတ္တလမထေရ်၏ခန္တီတရား	၃၁
၁၇။	သေဖို့မွေးလာ ဤခန္ဓာ	၃၄
၁၈။	နိဗ္ဗာန်ရလို မသေလို၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံပါ	၃၅
၁၉။	ဂတိငါးဖြာ ဆုံလည်နွားပမာ	၃၆
၂၀။	သူလို သေတတ်အောင် ကြိုးစားကြစမ်းပါ	၃၉
၂၁။	အနမတဂ္ဂသုတ်	၄၂
၂၂။	နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်တွေ	၄၄
၂၃။	နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်တွေ ဘယ်သွားကြမလဲ	၄၇
၂၄။	ရုပ်ခန္ဓာလှေအိုကြီး ပညာပဲ့ကိုင် ပါပါစေ	၅၂
၂၅။	ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန့်ရှူ	၅၆



နိဒါန်း

‘နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်’ တရားရှုကွက်သည် ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်မြင်လက်တွေ့ အားထုတ်စဉ် ဝိပဿနာအလုပ်ပေး တရား ရှုကွက် ဖြစ်ပါသည်။ ဟောတရား၊ နာတရား မဟုတ်ပါ။ ယောဂီ တို့ကိုယ်တိုင် တရားအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး လက်တွေ့တရားထိုင် ရှုမှတ် ပွားများ အားထုတ်နေစဉ်မှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဟောကြား ပြသသော ‘ထိုင်တရားရှုကွက်’ ဖြစ်ပါသည်။

‘နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်’ ရှုကွက်အလုပ်ပေးတရားတော်ကို ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၊ သဲအင်းဂူဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာများ၏ အဓိပတိ၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာပြု မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော် အရှင်ဓမ္မသာမိ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့၊ ကပ်ပုန်းဒေသရှိ သမ္မာသမ္ဗောဓိကျောင်း၊ သဲအင်းဂူ ဝိပဿနာ ၇-ရက် အဓိဋ္ဌာန်တရားစခန်းပွဲ၌ သာသနာတော်နှစ်၊ ၂၅၅၁-ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၉-ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁-ရက်တွင် ဟောကြား ပြသသော ထိုင်တရား ဝိပဿနာအလုပ်ပေး တရားရှုကွက် ဖြစ်ပါသည်။

တရားလက်တွေ့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်နေသော တရား ချစ်ခင် ယောဂီသူတော်စင်တို့အား ဓမ္မသံဝေဂရပြီး သဒ္ဓါတရား

ထက်သန်စွာဖြင့် ဝိပဿနာတရားများကို မနေမနား ဆက်လက် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ရန် ကဗျာလင်္ကာလေးများဖြင့် ဟောကြားပြသ သော ထိုင်တရားရှုကွက် ဖြစ်ပါသည်။ ခန္ဓာဓာတ်ကြီးလေးပါး ရုပ်ဖောက်ပြန်တဲ့သဘော၊ ဝေဒနာ ခံစားတဲ့သဘောတွေကို ခန္ဓာ အရှိ ဉာဏ်အသိကိုက်အောင် ဟောကြား ပြသသော ကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်မြင် အလုပ်ပေး ထိုင်တရားရှုကွက် ဖြစ်ပါသည်။

‘နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်’ အလုပ်ပေး ထိုင်တရားရှုကွက်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြသော တရားချစ်ခင် ယောဂီသူတော်စင် အပေါင်းတို့က ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ရှု လေ့လာ ပွားများ တရားအားထုတ်ရန်၊ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သော ဓမ္မ မိတ်ဆွေများအား ဓမ္မဒါနပြုလုပ်နိုင်ရန် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေး စေလိုပါကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထားချက်အရ အသံသွင်း တရားခွေမှ စာမူအဖြစ် ကူးယူပြီး ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက် စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် တရားဟောကွက် ပြောကွက်များ၊ စကား လုံး အထားအသို တရားအစီအစဉ်များ တစ်နေရာတွင် ပါရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း အခြားတစ်နေရာ၌ ထပ်မံ ဖတ်ရှုရပါက တရား နာယူ ရှုမှတ်ပွားများကြတဲ့ တရားချစ်ခင် ယောဂီသူတော်စင်များ ပိုမိုနားလည် ရှင်းလင်းသဘောပေါက် အကျိုးများစေရန် အလို့ငှာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဟောကြားပြသ တရားရှုကွက်ပေးထားခြင်း ဖြစ် ကြောင်းကို စာရှုသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေ ယောဂီသူတော်စင်တို့ ကြိုတင် သိထားကြစေလိုပါသည်။

တစ်ဘဝ တစ်ခန္ဓာ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့နေတဲ့အချိန် မှာ အပါယ်လေးဘုံကိုတော့ မပြန်ကြပါနဲ့...။ အပါယ်လေးဘုံ ကျရောက်သွားရင် နောင်ပွင့်မည့် အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားကို မမှီတော့ပါ။ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

နေဝင်ခါနီးပြီ ခရီးသည် ဘယ်ဆီဝင်လို့ အိပ်ပါ့မယ်။ လောဘစိတ်နဲ့ သေလို့ကတော့ ပြိတ္တာဘုံ သွားအိပ်ကြ။ ဒေါသစိတ်နဲ့ သေလို့ကတော့ ငရဲဘုံ သွားအိပ်ကြ။ မောဟစိတ်နဲ့ သေလို့ကတော့ တိရစ္ဆာန်ဘုံ သွားအိပ်ကြ။

နေဝင်ခါနီးပြီ ခရီးသည် ကိုယ်အိပ်မည့်နေရာလေး ရှာထား ပြီးပြီလား။ ရုပ်ခန္ဓာလှေအိုကြီး စီးပြီးတော့ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ခရီး သွားကြမှာလဲ။

- * အပါယ်လေးဘုံ သွားမှာလား...။
- * နတ်ခြောက်ရွာ သွားမှာလား...။
- * ဗြဟ္မာရွာ သွားမှာလား...။
- * လူတို့နေရာ လူ့ပြည်မှာ ပြန်အိပ်ကြမှာလား...။
- * ခေမာသောင်နန်းဆိုတဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ခရီးကို သွားမှာလား...။

အို သံသရာခရီးသည်... နေဝင်ခါနီးပြီ မသေခင် ဒါနရိက္ခာ ထုပ်၊ သီလရိက္ခာထုပ်၊ သမထရိက္ခာထုပ်၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာရိက္ခာ ထုပ်ကြီးတွေကို ကိုယ်တိုင်ထုပ်ပိုးကြပြီး မိမိတို့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ခရီး သွားကြရတဲ့ မဂ္ဂင်ခရီးလမ်းမှာ မပင်မပန်း ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် ခေမာသောင်နန်းဆိုတဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်း ဖြစ်ပျက်ဆုံးရာ၊ အိုနာ

သေရေး ဒုက္ခဘေးတို့ ချုပ်ငြိမ်းရာ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ပပျောက်ငြိမ်းရာ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုလွယ် ရလွယ်နိုင် ကြပါစေသော်ဟု... ဆုပတ္တနာ အာသီသပြုလျက် ‘နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်’ ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်မြင်အားထုတ်စဉ် ဝိပဿနာအလုပ်ပေး ထိုင်တရား ရှုကွက် တရားဒေသနာတော်မြတ်ကို အသံသွင်းတရားခွေမှ စာမူအဖြစ် ကူးယူပြီး စာအုပ်အဖြစ် စက်တင်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အသံသွင်းတရားခွေမှ စာမူအဖြစ် ကူးယူ၍ စာအုပ်ဖြစ်သည်အထိ အစစ အရာရာ ကူညီ ဆောင်ရွက် ကြိုးပမ်း ကုသိုလ်ယူခဲ့သော “ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်၊ ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်(ငြိမ်း)” အားလည်းကောင်း၊

လက်ရေးမူမှ ကွန်ပျူတာစာမူ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ရိုက်နှိပ်နိုင် သည်အထိ အဆင့်ဆင့် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော ဓမ္မဗျူဟာ- ဒေါ်ဌေးဌေးအောင် (ဓမ္မဗျူဟာစာစောင်-တွဲဖက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး) အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိကြောင်း ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွေ့၊ တရားမွေ့၊ ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
တရားအမှန်၊ အမြင်သန်၊ နိဗ္ဗာန်ရပါစေ။

t & S' r ® mrd

မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
သဲအင်းဂူဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ
ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့။



ကန်တော့ပန်လွှာ

“အာစရိယဂုဏ် အဟံ ဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ”

လောကုတ္တရာ အမွေထူး၊ အမွေမြတ် ပေးအပ်သနားခဲ့ သော ဆရာမြတ်သခင် ကျေးဇူးတော်ရှင် သဲအင်းဂူဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်အထူးကို ‘ဓမ္မသာမိ’ ဟု နာမမည်ခေါ် ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤ‘နေဝင်ခါနီး ခရီး သည်’ ကိုယ်တွေ့ဉာဏ်မြင် အားထုတ်စဉ် ဝိပဿနာအလုပ် ပေး တရားဒေသနာမြတ် ရေးသားပါရ ‘ဓမ္မပူဇာ’ တရားဖြင့်သာ အမြတ်ဆုံး ပူဇော်ကန်တော့လိုက်ပါ၏ ဆရာတော် အရှင်သူမြတ် ကြီးဘုရား....

ခန္ဓာဝန်ဇာတ်သိမ်း၍
အေးငြိမ်းရာမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့
စံဝင်တော်မူသော
ဆရာတော်ဘုရားအား...

ဘုရားတပည့်တော် လွန်စွာရိုကျိုး လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုး ကန်တော့ပန်ဆင်လျက် လျှောက်ထားပန်ကြားပါသည် ကျေးဇူး တော်ရှင် ဆရာတော်သခင် အရှင်သူမြတ်ကြီးဘုရား...

- * ဆရာမြတ်သခင်၊ ထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား...
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ပြတ်ငြိမ်းရာ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့
စံမြန်းနေတော်မူသော်လည်း တပည့်အပေါင်းတို့က
ဆရာတော်ဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေသေးသည့်နှယ်၊
- * ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာမြတ်သခင်၊ ထေရ်အရှင်မြတ်ကြီး
ဘုရား... အရှင်ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ကိုယ်တွေ့
ဉာဏ်မြင် အားထုတ်စဉ် အကျင့်မြတ် ပဋိပတ်တရားတော်
တို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့သည်
ထွန်းလင်းတောက်ပစွာ ကွန့်မြူးလျက်၊
- * ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာမြတ်သခင်၊ ထေရ်အရှင်မြတ်ကြီး
ဘုရား... တပည့်အပေါင်းတို့အား အမြဲသဖြင့် ဆိုဆုံးမလေ့
ရှိသော ‘သဲအင်းယောဂီ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်’ဆိုတဲ့ တရား
ဆောင်ပုဒ်နှင့်လျော်ညီစွာ ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ စိတ်ထဲ
နှလုံးသည်းပွတ်ထဲ၌ အမြဲ ကိန်းဝပ်တည်နေအောင်...
- * ရရှိပြီးသော တရားဓာတ်တို့ကိုလည်း ထပ်ဆင့်တိုးပွား
အကျိုးများ ပြန့်ပွားထွန်းကားလာအောင်...
သဲအင်း၊ ဇွဲတင်း၊ အမြဲလင်းအောင်...
ကြိုးစားပါမည်ဘုရား။
ပွားများပါမည်ဘုရား။
အားထုတ်ပါမည်ဘုရား။

RQ

A

မြတ်စွာဘုရား ကန်တော့ရန်

* နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (၃-ခေါက်)

ပရိကမ်ယူရန်

မြတ်စွာဘုရား ... ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ယခု
တရားအားထုတ်ဆဲအခါ၌ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ မြတ်စွာဘုရား
အား ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို
လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ကပ်လှူပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ပူဇော်
ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး လှူဒါန်းရသော အကျိုးအား
ကြောင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရရ
ပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ဖြစ်တော်မူသော သဲအင်းဂူဆရာတော်
အရှင်သူမြတ်ကြီးဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ယခု
တရား အားထုတ်ဆဲအခါ၌ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးအား ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်

၂

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

နှစ်ပါးကို လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ကပ်လှူပါ၏ အရှင်
ဘုရား။ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး လှူဒါန်းရသော အကျိုးအား
ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သိအပ်သော ရုပ်တရား၊ နာမ်
တရား၊ ဓာတ်တရား၊ ပရမတ်တရား၊ သစ္စာတရားတို့ကို ဘုရား
တပည့်တော်တို့အား ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

အမျှဝေရန်

ဘုံသုံးဆယ်တစ် ရှိရှိသမျှ အနန္တဝယ် ကုန်းမှာနေ ကိုး
ကုဋေ၊ ရေမှာနေ ဆယ်ကုဋေ၊ ကုန်းသတ္တဝါ ရေသတ္တဝါ သဗ္ဗေ
သတ္တာ သတ္တဝါအပေါင်း စကြဝဠာတံတိုင်း ဖီလာပတ်ကုံး
ကုန်းမကျန် ရေမကျန် အထက်ဘဝင် အောက်အဝီစိအထိ သုံး
ဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါ အပေါင်း
တို့အား အကျွန်ုပ်တို့၏ ပြုလုပ်သမျှ ဒါနကုသိုလ်၊ ဆောက်တည်
သမျှ သီလကုသိုလ်၊ ပွားများအားထုတ်သမျှ ဘာဝနာကုသိုလ်၊
အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကုသိုလ်တို့ကို အကျွန်ုပ်တို့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ
ညီတူညီမျှ ရကြရအောင် အားလုံး... ကြားကြားသမျှ... အမျှ
...အမျှ...အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။

အရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ပို့သသော မေတ္တာ၊
ပေးဝေသော အမျှကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြင့် သာဓု...သာဓု...သာဓုပါ အရှင်ဘုရား။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၃

ခမာပနကထာ ကန်တော့တောင်းပန်ရန်

အရှင်သူမြတ်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရတနာသုံးပါး၊
မိဘဆရာ အရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့အပေါ်၌ သံသရာ
အစမှ ယနေ့တိုင်အောင် ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှုတို့
ဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိခဲ့သော ထိုအပြစ်တို့ကို ဝန်ချတောင်းပန်
ပါ၏။ သည်းခံတော်မူကြပါ၊ ကျေအေးတော်မူကြပါ၊ ခွင့်လွှတ်
တော်မူကြပါ။

သူတစ်ပါးတို့ကလည်း တပည့်တော်အပေါ်၌ ကာယကံ
မှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှုတို့ဖြင့် ပြစ်မှား ကျူးလွန်မိခဲ့သော
ထိုအပြစ်တို့ကို တပည့်တော်က သည်းခံပါ၏၊ ကျေအေးပါ၏၊
ခွင့်လွှတ်ပါ၏။

RQ

omoemawm 2551-ckauZmouZf 1369-ck
 rav; & 2551-Huyfka' o? or @ arAdu sm i fu
 a [mlu m; awm flt yā om

“နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရွှေကွက်တရားတော်”

အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီး အားထုတ်ပါ

တရားရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်တော်မူကြမည့် ဘုရား
 လက်ထက်က ရှေးရှေးက ဘိက္ခုရဟန်းယောက်ျားတွေ၊ ဘိက္ခုနီ
 အမျိုးသမီး ရဟန်းမတွေ ဘုရားရှင်ထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းပြီး
 တရားအားထုတ်ဖို့ ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားတော်မူတယ်။

အရည ဂတော ဝါ၊
 ရုက္ခမူလ ဂတော ဝါ၊
 သုညာဂါရ ဂတော ဝါ၊
 ပလ္လင်္က အာဘုဇိတ္တာ၊
 ဥဇုံကာယံ ပဏိဓာယ၊
 ပရိမုခံ သတိ ဥပဋ္ဌပေတ္တာ။

ချစ်သား ချစ်သမီးတို့- တရားရှုမှတ် ပွားများအားထုတ်
 မယ့် ချစ်သားချစ်သမီးတို့က အရည ဂတော ဝါ- တောအရပ်
 သို့ကပ်၍လည်းကောင်း၊ ရုက္ခမူလ ဂတော ဝါ- သစ်တစ်ပင်

ဝါးတစ်ပင်ရင်းအောက်မှာလည်းကောင်း၊ သုညာဂါရ ဂတော
 ဝါ- အာရုံတွေ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့အရပ်၌လည်းကောင်း၊ အဲဒီနေရာ
 ၃-မျိုး။

ဒီကနေ့တော့ တောထဲ တောင်ထဲမှာလည်း တရားအား
 ထုတ်ဖို့ကလည်း အခါအခွင့် မရဘူး။ သစ်တစ်ပင် ဝါးတစ်ပင်
 အောက် တရားအားထုတ်ဖို့ကလည်း အခါအခွင့် မရဘူး။ မရ
 တော့ သုညာဂါရဆိုတဲ့ အာရုံတွေ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာ အာရုံငါးပါး
 ကာမဂုဏ်တရားတွေ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ ရိပ်သာတို့၊ ကျောင်းတို့
 အဲဒီနေရာမျိုးမှာ ဘုရားရှင်က ရောက်လို့ရှိရင်တဲ့ ပလ္လင်္က-
 အောက်ပိုင်းဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်ပလ္လင်ခွေ၍၊ ဥဇုံကာယံ-
 ခါးအထက်ပိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ထားပြီးတော့ ဘယ်လက်
 ပေါ် ညာလက်တင်၊ မျက်လွှာလေးမှိတ်၊ ပရိမုခံ သတိဥပ
 ဋ္ဌပေတ္တာ- မိမိရဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံဖြစ်တဲ့ နှာသီးဖျားလေးမှာ သတိ
 လေးကပ်ပြီးတော့ ရှုလို့ ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားတော်မူတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်လို
 သော ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန်းအာဇာနည်တွေ၊ အမျိုးကောင်းသား၊
 အမျိုးကောင်းသမီး အာဇာနည်တွေဟာ တကယ့်ကိုပဲ ဒီအသက်
 နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မငဲ့ညှာဘဲ တရားအားထုတ်ရမယ်။ ဘုရားရှင်
 က-

- ကာယေ ၈ - ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊
- ဇီဝိတေ ၈ - အသက်ကိုလည်းကောင်း၊

အနုပက္ခတံ - မငဲ့ကွက်မှု၍၊

ဥပဋ္ဌပေတိ - ထားအပ်၏။

တရားအားထုတ်မယ်ဆိုတော့ ဘုရားက မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်းပဲ မငဲ့ကွက်နဲ့တဲ့။ ကိုယ်ကြီး ပင်ပန်းမှာ ဆင်းရဲမှာ မငဲ့ကွက်နဲ့။ စိတ်လည်းပဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာ မငဲ့ကွက်နဲ့တဲ့။

တကယ်ကို နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားတဲ့ အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးသမီးကောင်းတွေ၊ ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်တွေဆိုတာ အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲနဲ့ အားထုတ်ရမယ်တဲ့။

ဒါကြောင့် ဟောဒီမှာ ဘုန်းကြီးတို့ တရားအားထုတ်တဲ့ ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်တွေ၊ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးသမီးကောင်းတွေ မိမိတို့ရဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ဘုရား လှူပြီးတော့ အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် မငဲ့ကွက်နဲ့။ တစ်နာရီ အတွင်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီး အားထုတ်ရမယ်လို့ ဘုန်းကြီး ခဏ ခဏ ဟောတယ်။

ဘုရားရှင် ဗောဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်မှာ ဗောဓိပင်ကိုမှီ၊ အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာပြုပြီးတော့ “ငါသည် ဘုရားမဖြစ်မချင်း ဟောဒီ ခွေထားတဲ့ တင်ပလ္လင်ခွေကို ငါ မဖြုတ်တော့ဘူး” ဆိုပြီးတော့ ဘုရားက အဲဒီမှာ အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်။ အခုနေမှာ ငါ့ရဲ့ဦးခေါင်းထက်က မိုးကြိုးစက်တစ်သိန်းသည် တဒိန်းဒိန်း တဟိန်းဟိန်းနဲ့ ပစ်ခတ်နေငြားသော်လည်းပဲ ဟောဒီ

ခွေထားတဲ့ တင်ပလ္လင်ခွေကို မဖြုတ်တော့ဘူးတဲ့။

ဥရုဝေလတောလုံးကြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေငြားသော်လည်းပဲ ငါသည် ခွေထားတဲ့ တင်ပလ္လင်ခွေကို မဖျက်တော့ဘူးတဲ့။

အရေတွေ ကြွင်းပါစေ၊ အရိုးတွေ ကြွင်းပါစေ၊ အသား အသွေးတွေ ခန်းခြောက်ရင် ခန်းခြောက်ပါစေတော့။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရမချင်း၊ ဘုရားမဖြစ်မချင်း ခွေထားတဲ့ တင်ပလ္လင်ခွေကို ငါ မဖျက်တော့ဘူးဆိုပြီးတော့ ဘုရားရှင်ဟာ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီးတော့ တရားရှုမှတ် ပွားများအားထုတ်တဲ့အတွက် ဗောဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်မှာ သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်တယ်။

အဲဒါကြောင့် ဒီကနေ့ ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်တွေ၊ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးတွေလည်းပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ထားတဲ့ ဒီစိတ်ထားကို မှီပြီးတော့ အော်-ဘုရားရှင်ဟာ ဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီး အားထုတ်ပါလား။ တို့လည်းပဲ ဟောဒီတရားတစ်ထိုင်အတွင်းမှာ ကာယိကဒုက္ခဝေဒနာတွေ မချုပ်မချင်း၊ တရားထူး တရားမြတ်၊ ဉာဏ်ထူးဉာဏ်မြတ်တွေ မရမချင်း ငါသည် ဟောဒီတင်ပလ္လင်ခွေကို မဖြုတ်တော့ဘူး၊ မလှုပ်တော့ဘူး၊ မကုတ်တော့ဘူးဆိုပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်တစ်နာရီ ထားပြီးတော့ အားထုတ်ပါ။ အသိ မကင်းလိုက်ပါနဲ့။

၈

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

မပြတ်တရစပ် သိနေပါ

လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့ဌာနမှာ ဘဝတစ်ခု ရလာရင် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာအလုပ်မှ မလုပ်ရင် လူဖြစ်ရတဲ့ဘဝ တန်ဖိုးဟာ ဆုံးရှုံးတယ်။

ဘုရား တစ်ဆူတစ်ဆူ ပွင့်ဖို့ဆိုတာ လေးအသချေနဲ့ ကမ္ဘာ တစ်သိန်း၊ ရှစ်အသချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက် အသချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတောင် ကြာတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ ဘုန်းကံ ကြီးမားတဲ့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာမှာ ဘုန်းကံ ကြီးမားတဲ့လူတွေသာလျှင် သာသနာ နဲ့တွေ့ပြီး ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူတဲ့ ဟောဒီမှာ တရားတွေ အားထုတ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အသိမကင်းလိုက်ပါနဲ့။ အာနာ ပါန ဝင်လေထွက်လေ ရှုထား။ မပြတ်မလပ် တရစပ် သိ။

“သာတစ္ဆေကြိယာယ သမ္မာဒေတိ။”

သာတစ္ဆေကြိယာယ- အဆက်မပြတ် တရစပ် ရှုမှတ် နေခြင်းဖြင့်၊ သမ္မာဒေတိ- ပြည့်စုံစေရမယ်။

ဝင်လေ သိပြီးရင် ထွက်လေသိ။ ထွက်လေ သိပြီးရင် ဝင်လေ သိ။ ဝင်လေသိပြီးရင် ထွက်လေ သိ။ မပြတ်မလပ် တရစပ် သိ။ အဲဒီလို သိ၊ သိ၊ သိ၊ သိ၊ သိနေ။

ဝင်လေ ထွက်လေကို သိခိုင်းတယ်ဆိုတော့ တို့ယောဂီ တွေ ဝင်လေသိ၊ ထွက်လေသိ၊ မပြတ်မလပ် သိနေတဲ့အချိန် အခါမှာ ဝင်လေ ထွက်လေကို စိတ်ကလေး တည်ပြီး၊ သမာဓိ

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၉

လေးဖြစ်ပြီးတော့ ဝင်လေ ထွက်လေရဲ့ တွန်းကန်နေတဲ့ သဘော ပရမတ်ကလေးကို အမှန်မြင်၊ အမှန်သိနေရင် အဲဒီအချိန်အခါမှာ နှစ်သက်မှုဆိုတဲ့ လိုချင်မှုတွေ လောဘတွေ ငြိမ်းနေတယ်။ ဒေါသဆိုတဲ့ တရားတွေ ငြိမ်းနေတယ်။ ဝင်လေ ထွက်လေရဲ့ တွန်းကန်တဲ့ သဘောတရားလေးကို အမှန်မြင်၊ အမှန်သိနေတော့ မောဟဆိုတဲ့ တရားတွေ ငြိမ်းနေတာ။ တရားအားထုတ်တယ် ဆိုတာ လောဘ ဒေါသ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေ ငြိမ်း အောင် အားထုတ်တာ။ ဒါကြောင့်-

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ‘ပရမတ် ရှုတာလား’။ ‘ပညတ်ရှုတာလား’ဆိုတော့ ဝင်လေ ထွက်လေရဲ့ တွန်းကန်တဲ့ သဘောပရမတ်ကို ရှုတာတဲ့။

အဲဒီ ပရမတ်ဆိုတဲ့ ဝင်လေ ထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘောတရားလေးကို ရှုနေရင်းနဲ့ စိတ်နဲ့ကြည့်။ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဝင်လေထွက်လေဆိုတဲ့ တွန်းကန်တဲ့ သဘော တရားထဲမှာ နှစ်သက်စရာတွေ လိုချင်စရာတွေ တွေ့ရဲ့လား။ မတွေ့တော့ လိုချင်စရာတွေ ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒါ လောဘ ငြိမ်းတာ။

စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ဆိုးစရာ တွေ့သလား။ မတွေ့တော့ ဒေါသတွေ ငြိမ်းတာ။ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန် တဲ့ သဘောတရားလေးကို ဉာဏ်နဲ့ အမှန်မြင်၊ အမှန်သိနေတော့ မသိမှုဆိုတဲ့ မောဟတွေ ငြိမ်းတာ။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား။ တွေးမနေနဲ့၊ စဉ်းစားလည်း မနေနဲ့။ တွေးစိတ်၊ စဉ်းစားစိတ်တွေ ဖြစ်နေရင် ပစ္စုပ္ပန် ဝါယောလေဓာတ် ရုပ်ပရမတ်ရဲ့ တွန်းကန်တဲ့ သဘော တရားလေးကို မသိမမြင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ သတိ၊ သတိ၊ သတိ။

ဘုန်းကြီး ပြောနေတဲ့ အသံပေါ်လည်း စိတ်မရောက်နဲ့။ ဘုန်းကြီး ပြောတာ ဟောတာလည်း လက်မခံနဲ့၊ မယုံနဲ့။ ကိုယ့် ခန္ဓာအရှိကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရင် အခု သိတဲ့တရား။ အိမ် ရောက်မှ သိတဲ့တရားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်းရဲ့ ဟိုဘက် ရောက်မှ မြင်အပ်တဲ့ တရားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားရှင်က အခု ရှု၊ အခု ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘောတရား လေးကို ချက်ချင်းသိနိုင်တယ်တဲ့။

ပရမတ်ကိုအာရုံပြုရင် ကိလေသာငြိမ်းတယ်

အဲဒီတော့ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘောတရား လေးကို၊ ပရမတ်သဘောလေးကို ဉာဏ်နဲ့ အမှန်မြင်၊ အမှန်သိ နေတဲ့အတွက် ကိုယ်က ဘာအာရုံပြုသလဲလို့ ယောဂီတွေ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်စစ်။

ယောဂီတို့... အခု ဘာအာရုံတွေကို ပြုနေတာလဲ။ ဝါယော လေဓာတ်ရုပ် ပရမတ်ရဲ့ တွန်းကန်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော လေးကို ရှုနေတာ။ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ ပရမတ်ဆို တဲ့ အရှုခံအာရုံပေါ်မှာ ရှုနေတာ။ ပရမတ်အာရုံ ပြုနေတာ။

တို့ယောဂီတွေ ဘာအာရုံ ပြုနေတာလဲ။ ပရမတ်အာရုံ ပြုနေတာ။ ပရမတ်အာရုံဆိုတာသည် ဘာလဲ။

ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘောလေး။ အဲဒီ တွန်းကန်တဲ့သဘောတရားလေးသည် ဘာလဲ။ ပရမတ်သဘော။ အဲဒီပရမတ်ဆိုတဲ့ တွန်းကန်နေတဲ့ သဘောလေးကို အာရုံပြုပြီး တော့ ရှုနေတာ၊ ကြည့်နေတာ- ‘ဉာဏ်’ ။

အရှုခံဆိုတဲ့ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘော တရားလေးထဲမှာလည်း ငါ မရှိ၊ သူ မရှိ၊ ယောက်ျား မရှိ၊ မိန်းမ မရှိ။

ရှုနေတာ ကြည့်နေတာလည်း ငါက ရှုနေတာ၊ ကြည့် နေတာ မဟုတ်။ ယောက်ျား မိန်းမက ကြည့်နေတာ မဟုတ်။ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေက ကြည့်နေတာ မဟုတ်။ ရှုနေ တာ ကြည့်နေတာသည် ‘ဉာဏ်’ တဲ့။

ဒါကြောင့် အရှုခံ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘော ကလည်း တရား။ ရှုနေတဲ့ ဉာဏ်ကလည်း တရား။ ဝင်လေ ထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ ပရမတ်သဘောကလည်း ဓမ္မ။ ရှုနေတဲ့ ဉာဏ်ကလည်း ဓမ္မ။ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘော တရားကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်တတ်တဲ့အတွက် သင်္ခါရတရား။ ရှုနေတဲ့ဉာဏ်ကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်တတ်တဲ့အတွက် သင်္ခါရ တရား။

ကဲ- အားလုံးယောဂီတွေ တရားကို တရားနဲ့ ရှုနေတာ။
 ဓမ္မကို ဓမ္မနဲ့ ရှုနေတာ။ သင်္ခါရကို သင်္ခါရနဲ့ ရှုနေတယ်တဲ့။ ငါ
 မပါစေနဲ့။ ငါပါရင် ငါ ရှုလို့ မကောင်းဘူး။ ငါ ရှိကံလို့
 မကောင်းဘူး။ ငါ့နှာခေါင်းကြီးက တင်း၊ တင်း၊ တင်းနဲ့။
 ကြပ်တပ်တပ်နဲ့။ ဟာ တစ်ခါတည်း အဲဒီမှာ ဘယ်လိုပဲဟ။
 ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။ အဲဒါ ‘ငါ’ ဝင်လာတာ။

သူ့သဘောသူ၊ ရှုမကောင်းတာ၊ ရှုကောင်းတာ ကိုယ့်
 အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ရှုလို့ ကောင်းတာလည်း ကိုယ့်အလုပ်
 မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းတာလည်း ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။
 သူ့သဘော၊ သူ့သဘော။ သဘော၊ သဘော။ အဲဒါ ရှု။ အဲဒါ
 ပရမတ်အာရုံပြုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ငြိမ်းတယ်။

ပညတ်ကိုအာရုံပြုရင် ကိလေသာပွားတယ်

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပညတ်ကို အာရုံပြုလိုက်ရင် ပညတ်
 ဆိုတာ ဘာလဲ။ နှာခေါင်းကြီးဆိုတာ ပညတ်။ ရှုတယ်၊ ရှိုက်
 တယ်ဆိုတာ ပညတ်။ မျက်နှာဆိုတာ ပညတ်။ အဲဒါတွေ
 အာရုံပြုရင် ငါ ရှုလို့ မကောင်းဘူး။ ဒေါသ။ ဒီနေ့ ငါ ရှုလို့
 ကောင်းလိုက်တာ။ ဘယ်လို ကောင်းမှန်းမသိဘူး။ နှစ်သက်တော့
 လောဘ။ ရှုလို့ ကောင်းမှန်း မကောင်းမှန်း၊ လောဘဖြစ်မှန်း
 ဒေါသဖြစ်မှန်း မသိတာ မောဟ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ အဲဒါ
 နှာခေါင်းဆိုတဲ့ ပညတ်။ ဝင်လေ ထွက်လေဆိုတဲ့ ပညတ်အပေါ်
 မှာ စိတ်ကသွားပြီး အာရုံပြုလို့၊ အဲဒီလို ဖြစ်တယ်။

တစ်နည်း ပညတ်ကို အာရုံပြုရင် ကိလေသာ ဖြစ်တယ်။
 ပညတ်ဆိုတာ အများကြီးပေါ့။ ငါ သူ ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါ ရေ မြေ တော တောင် အကုန်လုံး။ ကြယ်လနက္ခတ်
 တာရာ အကုန်လုံး။ အကုန်လုံး လောကမှာ ခေါ်တာ မှန်သမျှ
 ပညတ်။

အဲဒီ ပညတ်အာရုံတွေပေါ် စိတ်က ရောက်သွားရင်
 လိုချင်စရာလေးတွေ။ လိုချင်တာက လောဘ။ မကြည့်ချင်
 မမြင်ချင်တာတွေ တွေ့တော့ ဒေါသ။ လောဘနဲ့ ဒေါသဖြစ်
 မှန်း မသိတာ မောဟ။

ပညတ်ကို အာရုံပြုရင် လောဘ ဒေါသ မောဟဆိုတဲ့
 ကိလေသာဖြစ်တယ်။ ပရမတ်ကို အာရုံပြုရင် လောဘ ဒေါသ
 မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာ ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေတရား
 ရှုတဲ့ အားလုံးယောဂီတွေဟာ ပရမတ်ကို အာရုံပြုပါ။

တရားသိချင် ခန္ဓာဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်ပါ

* ပညတ်ကျော်ဖြတ် ပရမတ်၊

ထပ်ထပ် တွေ့အောင်ရှာ။

ပညတ်တွေ ကျော်ဖြတ်ပြီးတော့ ပရမတ်ကို တွေ့အောင်
 ဉာဏ်နဲ့ ရှာတာ။ စာအုပ်ထဲ သွားမရှာနဲ့။ စာအုပ်ထဲက မူပဲ
 တွေ့မယ်။ စာအုပ်ထဲ သွားရှာရင် ‘မူ’။ ရှုနည်း မှတ်နည်းပဲ
 တွေ့မယ်။ အဲဒါ ပရိယတ်က ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ပရိယတ်

က ပြတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ ရှာ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ ရှာ။ ငါနဲ့ မရှာနဲ့။ ဉာဏ်နဲ့ရှာ။ ဉာဏ်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်။ ပကတိမျက်စိ နဲ့ မကြည့်နဲ့။ အသားမျက်စိနဲ့ မကြည့်နဲ့။ ကြည့်လို့ကတော့ ပညတ်ပဲ တွေ့မယ်။

ဘုရားရှင် ပေးသနားတော်မူတဲ့ ဉာဏ်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်။ ဉာဏ်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တော့ ဝင်လေထွက်လေ တွန်းကန်တဲ့ သဘော။ ခန္ဓာကိုယ်က တင်းပြ၊ ထုံပြ၊ ပူပြ၊ အေးပြဆိုတဲ့ ရုပ်အစဉ် ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်ပြတဲ့ သဘော။

ရုပ်တရားတွေ ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်တိုင်း၊ ဖောက်ပြန် တိုင်း ဝေဒနာ ခံစားတယ်။

တင်းတာပေါ်လည်း ဝေဒနာ ခံစားတယ်။

ကိုက်တာပေါ်လည်း ဝေဒနာ ခံစားတယ်။

တောင့်တာပေါ်လည်း ဝေဒနာ ခံစားတယ်။

ထုံတာပေါ်လည်း ဝေဒနာ ခံစားတယ်။

ကဲ ဟုတ်ရဲ့လား။ မှန်ရဲ့လား။ တွေးလည်း မနေနဲ့။ စဉ်းစားလည်း မနေနဲ့နော်။ ခန္ဓာက ပြပြီ။ ခန္ဓာက ပြပြီ။

တရားလိုချင်တဲ့ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ၊ အမျိုး ကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးများ တရားရှာ ခန္ဓာမှာလေ။ တရား သိချင်ရင် ခန္ဓာကြည့်။ တခြားသွားမရှာနဲ့ တရားက မရှိဘူး။ တရားဆိုတာ တောထဲမှာလည်း မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာလည်း မရှိဘူး။ ရိပ်သာမှာလည်း မရှိဘူး။ တရား

ဆိုတာ စာအုပ်ထဲမှာလည်း မရှိဘူး။ ခန္ဓာမှာ ရှိတာ။ ဘာဖြစ် လို့လဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ၄၅-ဝါ ကာလပတ် လုံး ဟောသွားတဲ့ တရားတွေဟာ ခန္ဓာက တရားတွေ ဟော သွားတာ။ အဲဒီ ခန္ဓာက တရားတွေကို ပရိယတ္တိအနေနဲ့ ကျန်ရစ်တာ။

ဟော... ဒီကနေ့ ဘုရား ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလို့ ပရိယတ္တိက ပြောတဲ့အတိုင်း၊ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ယောဂီတို့က ကိုယ့်ခန္ဓာ အရှိကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်တဲ့ ပဋိပတ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကို လက်တွေ့ကျင့်နေ၊ အားထုတ်နေတဲ့ အခါကျတော့ ကဲ- ခန္ဓာ က ပြပြီ။

တင်းပြ၊ ထုံပြ၊ တောင့်ပြ၊ ကိုက်ပြ၊ ပူပြ၊ အေးပြ၊ ယားပြ၊ လှုပ်ပြ၊ တလှုပ်လှုပ်၊ တရွရွ၊ တရှိန်ရှိန်နဲ့ တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီ၊ တစ်မျိုးစီ၊ တစ်မျိုးစီ အမျိုးမျိုးပဲ။

ယောဂီအယောက် ၁၀၀-ထိုင်ရင် အမျိုးပေါင်း ၁၀၀- ပဲ။ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မှန်ရဲ့လား၊ တွေးမနေနဲ့၊ စဉ်းစားမနေနဲ့။ တွေးစိတ်၊ စဉ်းစားစိတ်တွေ ဖြစ်နေရင် ခန္ဓာက ဟောဒီမှာ ရုပ်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်ပျက်၊ တင်းပျက်၊ ပူပျက်၊ အေးပျက်၊ လှုပ်ပျက်၊ ကိုက်ပျက်ဆိုတဲ့ ရုပ်ပျက်တွေကို မမြင် ဘဲ ဖြစ်မယ်။

၁၆

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

ဝေဒနာ ရှုတဲ့သူက ဝေဒနာ ခံစားပျက်၊ တင်း ခံစား ပျက်၊ ပူ ခံစားပျက်၊ အေး ခံစားပျက်၊ ကြည့် ကြည့် ကြည့်။ ဒါ အပြောကတော့ လွယ်တယ်။

ရှုတာက သမာဓိ၊ ရှုတာက ဉာဏ်

ဆိုပါစို့- တရား အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီတွေ ခန္ဓာက နာတာလေး ပေါ်လာတယ်။ နာတာလေး ပေါ်လာရင် အဲဒီ နာတာ လေးကို နာတယ်လို့ သိရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ နာတာလေး ပေါ်လာ တာကို နာတယ်လို့ သိရုံနဲ့ မပြီးဘူး။

နာတာလေးဟာ ဘယ်လို နာနေတာလဲ။ ဒီနာတာလေး ဟာ ဘယ်လို နာနေတာလဲ။ အေးပြီး နာနေတာလား။ ပူပြီး နာနေတာလား။ ရွရွ ရွရွ မွမွ မွမွနဲ့ လှုပ်ပြီးတော့ နာနေတာ လား။ ထုံပြီးတော့ နာနေတာလား။ ကျဉ်ပြီး ဘယ်လို နာနေ တာလဲ။ ကဲ ကြည့် ကြည့်၊ စိုက်ကြည့်။ ကြည့်လို့သာ ဘုန်းကြီး က ပြောရတယ်။ သမာဓိမှ မရှိဘဲနဲ့ ကြည့်လို့ မရဘူး။

ဒါကြောင့် ပထမ တရားထိုင်ခါစ ဝင်လေထွက်လေ သိ-အာနာပါနု သမာဓိ ထူထောင်တာ။ စိတ်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှု၊ သမာဓိ ရလာရင် ကြည့်။ စိုက်ကြည့်။ အဲဒီမှာ ရှုတာက ‘သမာဓိ’။ ခန္ဓာက ရုပ်သဘောတွေ ပေါ်လာတာကို ရှုတာက ‘ဉာဏ်’။ ဝေဒနာ ခံစားတဲ့သဘောတွေ ပေါ်လာတာကို ရှု တာက ‘ဉာဏ်’။ ယောဂီတို့ အသိမကင်းပါနဲ့။ ရှုတာက

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၁၇

သမာဓိ။ ရှုတာက ဉာဏ်၊ ပညာလည်း ခေါ်တယ်။ သမာဓိ နဲ့ ပညာ။

ဒါကြောင့် တရားစ ထိုင်ခါစ ရှုပါ။ စိတ်တွေ ဟို ရောက် ဒီရောက် မရောက်ပါစေနဲ့။ သမာဓိ ထူထောင်ထားပါ။ ကြည့် ကြည့် ကြည့်၊ ဘုန်းကြီး ပြောတာ မယုံနဲ့။

ပစ္စုပ္ပန်ပေါ်လာတဲ့သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ရှုပါ

တစ်ခါတလေကျရင် ခန္ဓာကိုယ်က ကိုက်တာလေး ပေါ် လာတယ်။ ကိုက်တာကို ကိုက်တယ်လို့ သိရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ဒီ ကိုက်တာလေးကို ကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုက်တဲ့သဘောလေး ပေါ်လာရင် အဲဒီ ကိုက်တဲ့သဘောတရားလေးကို စိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန် တည့်တည့်လေး ချကြည့်။

ကိုက်တဲ့အပေါ် စိတ်ကလေးနဲ့ ချကြည့် ချကြည့်တော့ အဲဒီကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလေးထဲမှာ ဘယ်လိုကိုက် နေတာလဲ။ အေးပြီး ကိုက်နေတာလား။ ပူပြီး ကိုက်နေတာ လား။ ကြည့်နော်၊ ကြည့်နော်။ လှုပ်ပြီးတော့ ကိုက်နေတာ လား။ အဲဒီလို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ အဲဒီကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားထဲမှာ တချို့ကျတော့ အေးပြီး ကိုက်နေတာပါ လား။ ပူပြီး ကိုက်နေတာပါလား။ လှုပ်ပြီး ကိုက်နေတာပါလား။ ကျဉ်ပြီး ကိုက်နေတာပါလား။ ထုံပြီး ကိုက်နေတာပါလား။ အဲဒီ ကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလေးကို စိတ်ကလေးနဲ့

ချပြီး သတိကပ်၊ ဝီရိယစိုက်ပြီး ဉာဏ်လေးနဲ့ ရှုလိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားလာတယ်။

ကိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါလား။ အဲဒီ ကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလေးမှာ ကြည့်စမ်း။ အေးပြီး ကိုက်နေပါလား။ အဲဒီ အေးတာဟာ ဘာလဲ။ ကိုက်တယ်ဆို တာ ပထဝီဓာတ်။ အေးတယ်ဆိုတာ တေဇောဓာတ်။ အော် လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ရွရွ ရွရွလေးလည်း ပါပါလား။ အဲဒါကို ဘုရားက ဝါယောဓာတ်။ အဲဒီတော့ ကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပထဝီ ဓာတ်ရယ်၊ အေးတယ်ဆိုတဲ့ တေဇောဓာတ်ရယ်၊ လှုပ်တယ် ဆိုတဲ့ ဝါယောဓာတ်ရယ်၊ အဲဒီ သုံးခုပေါင်းစည်းနေတဲ့သဘော လေးလည်း ရှိပါလား။ ဖွဲ့စည်းနေတဲ့ သဘောလေးလည်း ရှိပါလား။ အဲသလို သိတာကို ဘုရားက အာပေါဓာတ်ခေါ် တယ်။

ယောဂီတို့ တရားက အင်မတန် နက်သွားပြီ။ ကိုက်တာ လေး သိရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ကိုက်တာလေး သိတာနဲ့ မဂ်မရဘူး။ မဂ်ဖိုလ်မှ မရရင် နိဗ္ဗာန် ဘယ်လို သွားမလဲ။

ယောဂီတို့ စဉ်းစား။ ဘုန်းကြီး ပြောတာ မယုံနဲ့။ လက်မခံနဲ့။ သမာဓိကောင်းတဲ့သူ စိုက်ကြည့်။ ခန္ဓာကိုယ်က နာတာပေါ် စိုက်ကြည့်။ ထုံတာပေါ် စိုက်ကြည့်။ တစ်ခုလား။ ဘယ်နှခုတုံးဆိုတာ။ လက်ပေါ်တင်ထား ပတ္တမြားအလားကဲ့သို့

ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခန္ဓာမှာ သိသွားတာ။ ဟုတ်ရဲ့လား။ မှန်ရဲ့လား။ တွေးမနေနဲ့။ စဉ်းစားမနေနဲ့။ ဘုန်းကြီး ပြောတာလည်း မယုံနဲ့။ လက်မခံနဲ့။ တွေးစိတ်တွေ၊ စဉ်းစား စိတ်တွေ ဖြစ်နေရင် ခန္ဓာကပြတဲ့ သဘောတရားတွေ ကွယ် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်နော်။ သတိ သတိ သတိ။

အားလုံးယောဂီတွေ ဘုန်းကြီး ပြောတာ မယုံနဲ့။ လက် မခံနဲ့။ စိုက်ကြည့်၊ သမာဓိကောင်းရင် စိုက်ကြည့် စိုက်ကြည့်။ တချို့ စိုက်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ဘာတွေ့သလဲ။

စိတ်ဖြာရှုနေ ဓာတ်ယနကျေ

ဘုရားရှင်က ဓာတ်ဆိုတာ လွန်ကဲတာ။ ကိုက်တယ်ဆို တာ ပထဝီ လွန်ကဲတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပထဝီဆိုတဲ့ လွန် ကဲတဲ့ ဓာတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ပါလာလဲ။ အေးတယ်ဆိုတဲ့ တေဇော ဓာတ်ကလေး။ လှုပ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝါယောဓာတ်ကလေး။ ပေါင်း စည်းပေးတယ်ဆိုတဲ့ အာပေါဓာတ်ကလေး။ သိလာတာ။ အဲဒီလို စိတ်ဖြာပြီးတော့ ရှုလိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ ဓာတ်ယန ကျေတယ် ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ယနကျေသွားတာ။

ယနကျေသွားတယ်ဆိုတာ အဲဒီကိုက်တာကြီးကို တစ်ခု တည်း၊ တစ်လုံးတည်း၊ တစ်ဖြောင့်တည်း၊ တစ်သားတည်း ထင်နေတာ။ ဉာဏ်နဲ့ သေချာစိုက်ကြည့်။ ဘုန်းကြီး ပြောတာ မယုံနဲ့။ ဒါတွေ သမာဓိကောင်းမှ၊ ဉာဏ်ဖြစ်မှ သိတယ်။

တချို့ နာရီရှည် ထိုင်တယ်။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီ၊ ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီ။ နာရီရှည် ထိုင်လာတော့ သိလာတာ။

ယောဂီတွေ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ စိုက်ကြည့်။ စိုက်ကြည့်ရင်း အဲဒီမှာ ကိုက်တာလေးကို တစ်ခုတည်း၊ တစ်သားတည်း ထင်နေရင် အဲဒါ သန္တတိပညတ်ကြီး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်တော့မှ မဂ်မရတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ ကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလေးဟာ အေးတာလေးလည်း ပါတယ်။ အော် လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ရွရွရွရွလေးလည်း ပါပါလားဆို။

အော်- ဖွဲ့စည်းတဲ့ သဘောလေးလည်း ပါပါလားဆိုပြီးတော့ ဓာတ်လေးပါး၊ ရုပ်တရားတွေ ဖောက်ပြန်နေတာပါလားဆိုတာ သိတာ။ ဖောက်ပြန်တယ်၊ ဖောက်ပြန်တယ် ပြောရုံနဲ့ မသိဘူး။

ယောဂီတွေ အဲဒါကို ဓာတ်ဃန ကျေတယ် ခေါ်တယ်။ အဲဒီဃန ကျေသွားတော့မှ ခူးခေါင်းကြီးက ကိုက်ရင် ခူးခေါင်းကြီး ပျောက်၊ ခါးက ကိုက်ရင် ခါးက ပျောက်ပြီးတော့မှ ရုပ်ရဲ့ ရွရွ ရွရွ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် မွမွ မွမွ ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ် အပျက်တွေ မြင်လာတော့တာ။ အဲဒီတော့မှ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်တယ်။

ဓာတ်ဃနကျေမှ ခန္ဓာ၏ဝိပရိကာမ မြင်မည်

တချို့ကျတော့ ကိုက်တာ ပေါ်လာမယ်။ နာတာ ပေါ်လာမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူဘူး။ တချို့က ပူတာ ပေါ်မယ်။ အေးတာ ပေါ်မယ်။ စိုက်ကြည့်။

ဘယ်လိုကြည့်လဲဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကဲ- ကိုက်တာလေးပဲ ပေါ်တယ်ဆိုပါစို့။ ကိုက်တာလေး ပေါ်လာပြီ။ ကိုက်တာလေး စိုက်ကြည့်တော့ ကိုက်တာလေး ဖြစ်လာတယ်။ ကိုက်တာလေးက တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုး တိုးတိုး တိုးတိုး တိုးတိုးလာတယ်။ တိုးတိုးလာပြီး တဖြည်းဖြည်း လျော့လျော့လျော့လျော့လာတယ်။ လျော့ပြီး ပျက်ဆို ပျောက်သွားတယ်။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီကိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားလေး ဖြစ်တယ်။ ဖြစ်ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုးသည်ထက် တိုးလာတယ်။ တိုးတိုးပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း လျော့လျော့သွားပြီးတော့ ပျက်သွားတယ်။ အဲဒါက ရုပ်အစဉ် ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်ပျက်နေတာကို မြင်တာ။

အခုနက ဓာတ်လေးပါးရဲ့ ပေါင်းစည်း ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သဘောတရားကို မြင်တာ။ ဒါ ဓာတ်ရှုကွက်။

ဒါတွေကို ယောဂီက ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ အဲဒီလို မြင်လာတော့မှ အော်... ကြည့်စမ်း။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အစဉ် ဝိပရိကာမ ပြောင်းရွှေ့ ဖောက်ပြန်နေပါလားလို့ သိလာတာ။

ယောဂီတို့ နာတာကို စိုက်ကြည့်။ နာတာ သိရုံနဲ့ မပြီးဘူးနော်။ နာတာလေး ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း နာသည် ထက် နာ။ နာသည်ထက် နာ။ နာရင်း နာရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုး တိုးတိုး၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျော့လျော့ လျော့လျော့ ပြီး ဖျတ်ဆို ပျောက်သွားတယ်။

အဲဒါ ရုပ်အစဉ် ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်တဲ့သဘော။ အဲဒီ တော့မှ လက္ခဏာတွေ မြင်လာတာ။ အဲဒီလို စိုက်ကြည့် ရတယ်။ ရှုတာက သမာဓိ၊ အဲဒီလို စိုက်ကြည့်နေတာ၊ စိုက်ရှု နေတာက ပညာ။ သမာဓိနဲ့ ပညာ ခေါ်တယ်။ ဉာဏ်လည်း ခေါ်တယ်။

အသိ အလိမ္မာ ဉာဏ် ပညာ ဝိဇ္ဇာ အမောဟ။ အသိ ရယ်၊ အလိမ္မာရယ်၊ ဉာဏ်ရယ်၊ ပညာရယ်၊ ဝိဇ္ဇာရယ်၊ အမော ဟရယ် ဒီစကား (၆)လုံးဟာ အတူတူပဲ။

ဒါကြောင့် တို့ယောဂီများ ခန္ဓာက တရားပြုပြီး ရှုထား။ ဒါကြောင့် ဘာပဲပေါ်ပေါ် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဧကော ဓမ္မော ထိုက်အောင် ရှု။

ရုပ်ရှုရင် ရုပ်ဖောက်ပြန်တယ်၊ ဖောက်ပြန်တယ်။ ဘုန်း ကြီးတို့က ပြောနေရတာ။ ဒါ အပြောပရမတ်တွေပဲ။ ယောဂီ တို့က ကိုယ့်ခန္ဓာအရှိကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရတာက သဘော ပရမတ်။ အဲဒီ သဘောပရမတ် ဖောက်ပြန်တယ်။ သဘော

ပရမတ်ပေါ် ဉာဏ်ရောက်မှ ဒိဋ္ဌိက ပျောက်တာ။ အသိ မကင်း ပါနဲ့။

‘ရုပ်’ ဖောက်ပြန်ပျက် ၊ ‘ဝေဒနာ’ ခံစားပျက်

ဝေဒနာ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်။ ဝေဒနာ ဆိုတာ နာမ်။ နာမ်ဆိုတာ ခံစားတယ်။ တင်းတာပေါ် ခံစား တယ်။ တောင့်တာပေါ်လည်း ခံစားတယ်။ ပူတဲ့သဘောလေး ပေါ်လည်း ခံစားတယ်။ အေးတဲ့သဘောလေးပေါ်လည်း ခံစား တယ်နော်။

အေးတာက ရုပ်ဖောက်ပြန်တာ၊ ခံစားတာက ဝေဒနာ။ ကိုက်တာက ရုပ်ဖောက်ပြန်တာ၊ ခံစားတာက ဝေဒနာ။ ညောင်း တာက ရုပ်ဖောက်ပြန်တာ၊ ခံစားတာက ဝေဒနာ။ ရုပ်နဲ့ ဝေဒနာ ကွဲနော်။ ရုပ်နဲ့ ဝေဒနာနဲ့ ကွဲ။ ထုံတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ကျဉ်တယ်၊ ဒါ ဝေဒနာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်။ အဲဒီရုပ်ကို ခံစားတာမှ ဝေဒနာ။

မခံသာဘူး။ ဆင်းရဲတယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ။ ခံသာတယ်၊ သုခဝေဒနာ။ ခံသာသည်လည်း မဟုတ်၊ မခံသာသည်လည်း မဟုတ်။ ဆင်းရဲသည်လည်း မဟုတ်။ ချမ်းသာသည်လည်း မဟုတ်တဲ့ ဥပေက္ခာဝေဒနာ။ ရှိစေ။

ဘာပဲပေါ်ပေါ် ဝေဒနာ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်၊ ခံစား တယ်၊ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ် ရှု။ ဝေဒနာ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ တွေ့တော့ မခံသာဘူး။ ဝေဒနာ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်။

သမာဓိရှိမှ ဝေဒနာကို သည်းခံနိုင်

အဲဒီအချိန်အခါမှာ ဝေဒနာကို ရှုရင်းနဲ့ သည်းမခံနိုင်ရင် နှာသီးဖျား ပြန်ရှူ။ နှာသီးဖျား ပြန်ရှူဆိုတာ ဈာန်ကို ထူထောင်တာ။ အာနာပါနဈာန်ကိုလေ၊ သမာဓိ၊ သမာဓိ။ အဲဒါ သမာဓိဈာန်နဲ့ ဝေဒနာကို ကျော်တာ။

ဝေဒနာကို သမာဓိမှ နိုင်တာ။ ဝေဒနာကို မခံနိုင်ရင် နှာသီးဖျား ပြန်ရှူ။ နာလာရင် ပြင်းပြင်းရှူ။ ညောင်းလာရင် ပြင်းပြင်း ရှူ။

ပြင်းပြင်းရှူဆိုတာ အံကြီးကြိတ်ပြီး ဖြစ်ညစ်ပြီး ရှူရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ စိတ်အားလေး စိုက်တာ။ ကာယဝီရိယကြီးနဲ့ ဖြစ်ညစ်ပြီးတော့ တွန်းပြီးတော့ မရှူရဘူး။ တွန်းပြီးတော့ ဖြစ်ညစ်ပြီးတော့ မရှူရဘူး။ အဲဒါဒေါသ။ စိတ်အားလေး ဖြည့်လိုက်တာ။ ဝီရိယစိတ်အားလေး ဖြည့်ပြီးတော့ တင်းတင်းရင်းရင်းလေး ရှူလိုက်တာ။

ဝေဒနာ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်။ အဲဒီလို ရှုခိုင်းတာ။ အဲဒါ ဝေဒနာသမာဓိရမှ ဝေဒနာကို သည်းခံနိုင်တာ။

ဂေါမိကမထေရ်အကြောင်း

အဲဒီတော့ ဘုရားလက်ထက်က ဂေါမိကမထေရ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဂေါမိကမထေရ်မှာ လေသည်းခြေသလိပ်ရောဂါ

ရှိတယ်။ အဲဒီရဟန်းက ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်ဆိုတဲ့ ဈာန်တွေ ရတယ်။

ဘယ်လောက်ပင် ဈာန်တွေရ၊ သမာဓိတွေ အားကောင်းနေနေ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ခန္ဓာက အနာရောဂါ ကပ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီဈာန်တွေ နှလုံး မသွင်းနိုင်ဘူး။ ဈာန်တွေ လျော့ပြီး၊ ဈာန်တွေပျက်ပြီး စတုတ္ထဈာန်လည်း မရတော့ဘူး။ ဈာန်တွေ လျော့သွားတယ်။ ဝိပဿနာကို ဆက်၍အားမထုတ်နိုင်သည်သာမက ရရှိပြီးသောဈာန်ပင် ပျက်စီးခဲ့ရသည်မှာ ၆-ကြိမ်ပင် ရှိလေပြီ။

ဂေါမိကမထေရ်ဟာ ရောဂါပျောက်ပြီး ပြန်လည်အားထုတ်တော့ ဈာန်ပြန်ရသွားတယ်။ စတုတ္ထဈာန် ရသွားတယ်။

သူ စဉ်းစားတယ်။ ငါ ရောဂါဝေဒနာတွေ နှိပ်စက်တိုင်း နှိပ်စက်တိုင်း ငါ ရရှိတဲ့ဈာန်တွေ ခဏခဏ ဈာန်လျော့သွားတယ်။ ဈာန်လျော့နေတဲ့အချိန်မှာ သေရမယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ လားရာဂတိ မမြဲဘူး။ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျန်းမာရေး ကောင်းရင်တော့ ငါ ဈာန်ပြန်အားထုတ်မယ် ဆိုပြီးတော့ အာနာပါနဈာန်ပြန်ရှူ။ ရှုရင်းနဲ့ စတုတ္ထဈာန် ရလာ။ စတုတ္ထဈာန်လည်း ရလည်းရရော အခုနေတော့ ဈာန်ရပြီ။ ဒီဈာန်နဲ့ ငါ့မှာဖြစ်လာတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတော့ သည်းခံနိုင်ပြီ။

စတုတ္ထဈာန်တော့ ရပြီ။ ဈာန်သမာဓိတွေတော့ ရပြီ။ ငါ ဒီဈာန်သမာဓိနဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို သည်းခံနိုင်ပြီ။ ဒီအချိန်အခါ မှာ ငါ ဈာန်နဲ့ သေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ ဂတိမြဲမယ်။ ဗြဟ္မပြည် တော့ ရောက်နိုင်တယ်ဟု ကြံရွယ်လျက်...

အဲဒီမှာ ဂေါဓိကမထေရ် ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ သင်တန်း ဓားကြီး ယူပြီး လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်တာ။ ပြတ်အောင် မလှီးဖြတ်နိုင်တော့လို့ တန်းလန်းဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီ ဝေဒနာကို နှလုံးမသွင်းတော့ဘူး။ ဒီနာတာကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ တို့ယောဂီများ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ ပြန်လှီးတာ ဘယ် လောက် နာလိုက်မလဲ။ ဘယ်လောက်များ နာကျင်လိုက်မလဲ။ စဉ်းစားကြည့်။

တို့ယောဂီတွေ တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ ဒကာမ ကြီးတွေ အသားတွေ ကိုင်ရင်းနဲ့ လှီးရင်းဖြတ်ရင်းနဲ့ ဓားရှုမိ ရင် ဘယ်လောက် နာမလဲ။ ဒကာကြီးတွေလည်း လုပ်ရင်း လုပ်ရင်း ဓားရှိမိရင် ဘယ်လောက် နာသလဲ။

ဂေါဓိကမထေရ် လည်ပင်းကို ပြတ်အောင် ဖြတ်နေတာ မပြတ်ဘဲ တန်းလန်းဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်အခါမှာ နဂိုကဖြစ် တဲ့ ရောဂါဝေဒနာက တစ်မျိုး၊ လည်ပင်းလှီးဖြတ်လို့ ဖြစ်လာ တဲ့ ရောဂါဝေဒနာက တစ်မျိုး။ သေလုမျောပါး ဆင်းရဲလှတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီ

ဝေဒနာကို စတုတ္ထဈာန်နဲ့ ခွာပစ်လိုက်တာ။ အဲဒီဝေဒနာကို လုံးဝ မရှုတော့ဘူး။ မိမိမူလက အားထုတ်နေတဲ့ မူလကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြန်ပြီး သုံးသပ်တော်မူတယ်။ မကြာမြင့်သော ကာလမှာပင် ဇီဝိတသမသိသီရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူ တယ်။

အခုလည်း ယောဂီတို့ခန္ဓာက အဲဒီလို မခံသာတဲ့ ကာယိက ဒုက္ခတွေ ညောင်းညာကိုက်ခဲ ထုံကျဉ်တွေ ဖြစ်လာ လို့ သည်းမခံ နိုင်ဘူးဆိုရင် အာနာပါနဈာန် ဝင်လေထွက်လေနဲ့ နာလာရင် ပြင်းပြင်းရှူ။ ညောင်းလာရင် ပြင်းပြင်းရှူ။ ဈာန်စိတ်ကို ပြော တာ။ အဲဒီဈာန်ကို ထူထောင်လိုက်တော့ သမာဓိဈာန် ရလည်း ရသွားရော ညောင်းတာ ကျဉ်တာကို အာရုံမပြုတော့ဘူး။ အေး... အဲဒါ သမာဓိနဲ့ ကျော်တာ။ အခု ဂေါဓိကမထေရ်က ဒုက္ခ ဝေဒနာကြီးကို စတုတ္ထဈာန်နဲ့ ခွာရှုရင်း ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ဝေဒနာနဲ့ သမာဓိ ဘောင်ချိန်ပါ

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့က အဲဒီလို စတုတ္ထဈာန်မရတော့ အာနာပါနာ ဝင်လေထွက်လေ ပြန်ရှူခိုင်းတာ။ နာတာကို သိ။ ကိုက်တာကို သိနေတဲ့ ခံစားမှု။ ဒုက္ခဝေဒနာကို မခံနိုင်တဲ့အခါ ကျတော့ ဒေါသ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဟောဒီ ဝင်လေထွက်လေကို အာနာပါနဈာန်ကို ပြန်ပြီး သမာဓိ ထူထောင်ခိုင်းတာ။

မယုံရင် ရှူကြည့်။ ဘုန်းကြီးပြောတာ မယုံနဲ့။ နာလာ

ရင် ပြင်းပြင်းရှူ။ ညောင်းလာရင် ပြင်းပြင်းရှူ။ ပြင်းပြင်းရှူ တယ်ဆိုတာက မောသွားအောင်၊ ကြပ်သွားအောင်၊ ဆို့သွား အောင် နင်လား၊ ငါလား၊ ရှူခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝေဒနာနဲ့ သမာဓိ ဘောင်ချိန်ခိုင်းတာ။ ယောဂီတို့ အဲဒါ ဝေဒနာကို သမာဓိ နဲ့ ကျော်တာ။

ဝေဒနာကို ဉာဏ်နဲ့ကျော်တတ်မှ အသေစိတ်ချရ

အဲလိုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာရဲ့ မခံသာတဲ့ သဘော တရားကို စိုက်ကြည့်။ စိုက်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ သမာဓိ ကောင်းရင် စိုက်ကြည့်၊ စိုက်ရှူ။ မခံသာတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြဲနေတဲ့တရား မဟုတ်ပါလား။ ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာတွေကလည်း ခံစား ပျက်။ ချမ်းသာတဲ့ ဝေဒနာတွေက လည်း ခံစားပျက်။ ဝေဒနာရဲ့ ခံစားပျက်ကို မြင်တာသည် ဉာဏ်။ အဲဒါက ဉာဏ်နဲ့ ကွာသွားတာ။ ဝေဒနာကို ဉာဏ်နဲ့ ကျော်တာ။

ယောဂီတို့ ဝေဒနာကို ဉာဏ်နဲ့ကျော်တာမှ ယောဂီတို့ သေခါနီး အသေစိတ်ချရတာ။ သေခါနီး ဘယ်လိုလုပ် သွားရှူ မလဲ။ သေခါနီးမှ ရှူလို့ မရတော့။ အာနာပါနကြီး သေခါနီးကျမှ ရှူလို့ မရတော့ဘူး။ အားအင်တွေက ဆုတ်ယုတ်လာပြီ။ တစ်ခါ တည်း အဲဒီမှာ မောလာပြီ။ တချို့ ပါးစပ်နဲ့တောင် ရှူရတာ။ သေခါနီး ပါးစပ်တွေ ဟပြီးတော့လေ။ အဲဒီအခါကျမှ အာနာ ပါနကြီး နင်းပြီး ရှူလို့ မရဘူး။

ဒါကြောင့် ဝေဒနာ ပေါ်လာရင် ဝေဒနာကို စိုက်ကြည့်။ သေခါနီးကျရင် အဲဒီလို စိုက်ပြီး ရှူရမှာ။ သေခါနီး ကျောနဲ့ ဖျာနဲ့ ကပ်တဲ့အခါ အားအင်တွေက ဆုတ်ယုတ်လာပြီ။ နှာ ခေါင်းက ရှူလို့ မရတော့ဘူး။ ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး အသက်ရှူ လို့ မရအောင် ဖြစ်နေပြီ။

မသေမီမှာ အခုလို အလေ့အကျင့်တရားတွေ ရှုမှတ် ပွားများ အားထုတ်ထားတဲ့ အထုံတွေက ပါလာတော့ အကျင့် တွေက ပါလာတော့ သေခါနီးကျတော့ အခုလို ညောင်းညာ ကိုက်ခဲလာတာ ဖြစ်လာမယ်။ ထုံကျင်လာမယ်။ ဆို့တာ ကြပ် တာတွေ ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီအခါမှာ အခုလို ကြည့်နေသလို ကြည့်နေရင် သေမှာ မကြောက်တော့ဘူး။

သေခါနီးကျမှ မရဘူး။ အခုကတည်းက အသေ လေ့ ကျင့်နေတာ။ သေခါနီး သေစိတ်ကလေး ထားတတ်အောင်လို့။ ဒါကြောင့် ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားပါ။ ဘာပဲ ပေါ်ပေါ် ဝေဒနာ ခံစားတယ်။ ခံစားတယ်။ တင်း ခံစားတယ်။ ပူ ခံစားတယ်။ တင်း ခံစားပျက်။ ပူ ခံစားပျက်။ အေး ခံစား ပျက်။ လှုပ် ခံစားပျက်။ ညောင်း ခံစားပျက်။ ဝေဒနာအပျက် ကိုသာ ရှုထား။

သေခါနီး စိတ်ထားတတ်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပါ

သေခါနီး ငါ ဘယ်လို သေမလဲ။ သေခါနီး ဒုက္ခဝေဒနာ

ဖြစ်လာရင် ငါ ဘယ်လို စိတ်ထားမလဲ။ ခေါင်း ခါး ကိုယ် ခြေ လက်တွေ ပညတ်တွေ ရောက်။ ခေါင်းက ကိုက်တယ်။ ခါးက နာတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ သွားပြီ။ ဒုက္ခဝေဒနာပစ္စယာ ဒေါသ။ အဲဒါ ငရဲသွားပြီ။ ငရဲ၊ ငရဲ။ ငရဲသွားမယ့် စိတ်။

နာတယ်လို့ သိရင် ငရဲသွားမယ်။ ကိုက်တာကြီး သိရင် ငရဲသွားမယ့်စိတ်။ မသိသင့် မသိထိုက်တဲ့တရားတွေ သွားသိ တာ ‘အဝိဇ္ဇာ’။

အဲဒါ နာတယ်၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်ဆိုတာ မသိ သင့်၊ မသိထိုက်တဲ့ ဓမ္မတာဝေဒနာတွေ သွားပြီးသိနေတာ အဝိဇ္ဇာ။

အဲဒီ အဝိဇ္ဇာနဲ့ သေရင် အဓမ္မော နိရယံ နေတိ။

အဓမ္မော- အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ တရားသည်၊ နိရယံ- ငရဲသို့၊ နေတိ- ဆောင်တတ်၏။

အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ‘အကုသိုလ်စိတ်’၊ အဲဒီစိတ်က ငရဲကို ပို့ဆောင်လိမ့်မယ်။ ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်။

တင်းတာပေါ် ဝေဒနာ ခံစားပျက်။ အောင့်တာပေါ် ဝေဒနာ ခံစားပျက်။ ကိုက်တာပေါ် ဝေဒနာ ခံစားပျက်။ အဲဒီ ဝေဒနာ ခံစားပျက်ကို အမှန်မြင်၊ အမှန်သိနေတာ ‘ဝိဇ္ဇာ’။

ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ကုသိုလ်စိတ်။ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ သေရင် ဓမ္မော ပါပေတိ သုဂတိ။

ဓမ္မော- ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ တရားသည်၊ သုဂတိ- သုဂတိ ဘဝသို့၊ ပါပေတိ- ရောက်စေ၏။

သေခါနီး ဘယ်သွားမလဲ။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်စစ်။ ကိုယ့် ဟာကိုယ် စဉ်းစား။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အားကိုးလို့ မရဘူး။ သေခါနီး အမေအဖေကလည်း သားသမီးကို အားကိုးလို့ မရ ဘူး။ သားသမီးကလည်း အမေအဖေကို အားကိုးလို့ မရ။ အမေလုပ်ရင် အမေသာ ခံပဲ။ သားသမီးလုပ်ရင် သားသမီး သာခံ။ အကုသိုလ် မကယ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ် လာကြ တာ။ အခုကတည်းက အားထုတ်ထား။ အသိမကင်းနဲ့။ ဘာပဲ ပေါ်ပေါ် ဝေဒနာ ဝေဒနာ ဝေဒနာ ရှုထား။

စိတ္တလမထေရ်၏ခန္တိတရား

ရှေးတုန်းက မထေရ်တစ်ပါး စိတ္တလဆိုတဲ့ တောင်ကြီး ပေါ်မှာ တရားအားထုတ်တယ်။ တရားအားထုတ်တော့ အဲဒီ ကိုယ်တော်ကြီးကို စိတ္တလမထေရ်လို့ ခေါ်တယ်။ တရားအား ထုတ်ရင်းနဲ့ လေနာတွေက ထိုးဆွပြီးတော့ ကိုယ်တော်ကြီး အင်း အင်းနဲ့ အံကြီးကြိတ်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ တင်းခံ တောင့်ခံထား တာကိုး။ အင်း.. ဒုက္ခဆိုပြီး လူးလိုမှန်နေတာ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်လေးတစ်ပါးက လာတယ်။ အရှင်ဘုရား.. အရှင် ဘုရား ဒီဝေဒနာကို ဒုက္ခမှန်းသိရင် သည်းခံပါ အရှင်ဘုရား။ သည်းခံပါ။ ပြောတယ်။

ကိုယ်တော်ကြီး တစ်ခါတည်း ဗိုက်ထဲက လေနာကြီး အင်မတန် ထိုးဆွနေတာ။ တစ်ခါတည်း မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ။ သူ ရှုနေရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း အဲဒီမှာ ငြိမ်ပြီး နေတယ်။

အဲဒီ ဗိုက်ထဲက လေတွေဟာ အလွန်တရာမှ အခံရခက် အောင် ထိုးဆွပြီး တစ်ခါတည်း အဲဒီမှာ လေတွေက ထိုးလိုက် တဲ့အခါကျတော့ ဗိုက်ကြီးက ပေါက်ထွက်သွားတယ်။ စာထဲ မှာ ပါတယ်။ ဒါ ပရိယတ်က ဟောထားတာ။

ကိုယ်တော်ကြီး အဲလိုပဲ လေနာရောဂါကို သည်းခံပြီး ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ ဗိုက်ကြီး ပေါက်ထွက်သွားတယ်။ ဗိုက်ကြီး ပေါက်ထွက်သွားတော့ အူတွေက အခွေလိုက် သလွန်ညောင် စောင်းပေါ်မှ ကျနေတာ။ ကျတော့ ဘာပြောလဲ။ အဲဒီကိုယ် တော်ကြီးက အဲဒီကိုယ်တော်အငယ်လေးကို ‘ငါ့ရှင်...ဒီလောက် သည်းခံရင် တော်ပြီလား’ တဲ့။ ကိုယ်တော်လေး ပါးစပ်ပိတ် သွားတယ်။

ဟိုမှာ မထေရ်ကြီးက ပျံလွန်တော်မူတော့မယ်။ သည်းခံ ရင်းနဲ့ အဓိဝါဒနန္ဒီ ခေါ်တယ်။ ဝီရာနံ - ရဲရင့်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏သတ္တိ၊ အဲဒါနော်။

ဝီရာနံ ကမ္မံ ဝီရိယံဆိုတာ ရဲရင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့အလုပ်၊ ရဲရင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သတ္တိ။

ကိုယ်တော်ကြီး ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ သည်းခံပြီး နေတယ်။

ဗိုက်ကြီးက ဖောင်းသည်ထက် ဖောင်း၊ တစ်ခါတည်း လေ တွေက ထိုးဆွ၊ ဖောင်းဆို ပေါက်ထွက်၊ အူတွေ အခွေလိုက် သလွန်ညောင်စောင်းပေါ် ပုံကျတယ်။ ပုံကျတော့ ဘေးက ကိုယ်တော်ငယ်လေးကို ပြောတယ်။ ငါ့ရှင်တဲ့ ဒီလောက် သည်းခံရင် တော်ပြီလား။

ကြည့်စမ်း တို့ယောဂီတွေ၊ ရှေးတုန်းက ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်တွေ ရှေးတုန်းက မထေရ်ကြီးတွေ ဗိုက်ပေါက် သွားသည်အထိ ညည်းခြင်း၊ ညှူခြင်း မရှိဘဲနဲ့ သည်းခံပြီးတော့ ရှုသွားတာ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်တော်ကြီး ဗိုက်ပေါက်ထွက်သွား တယ်။ ဝေဒနာရှုရင်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ကဲ- အရှင်ဘုရားများ၊ အားလုံး အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးများ စဉ်းစားနော်။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တရား အားထုတ်နေရင်းနဲ့ အသားတွေ ပဲ့သွားလား။ အရေတွေ စုတ် သွားလား။ အကြောတွေ ပြတ်သွားလား။ တရား အားထုတ် နေရင်းနဲ့အရိုးတွေ ကြေမွသွားသလား။

အမယ် တို့ယောဂီတွေက အောက်က အခင်းကလည်း အကောင်းစား။ အမိုးတွေ အကာတွေနဲ့၊ လေလုံမိုးလုံ၊ ပြမည့် ဆရာနဲ့၊ တရားအားထုတ်နေတာ။ ကြည့်စမ်း... ဆရာသမားက လည်း ရှေ့ကပြ၊ အခင်းတွေ၊ အကာတွေ၊ အမိုးတွေနဲ့၊ စား စရာ အရံသင့်၊ နေစရာ အရံသင့်၊ သောက်စရာ အရံသင့်။ ဒါတောင်မှ ကိုယ်က တရားရအောင် အားမထုတ်နိုင်ဘူးဆို

ရင် ဘယ်သူ့တာဝန်လဲ။ စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပြီ။

သေဖို့မွေးလာ ဤခန္ဓာ

အဲဒီတော့ ရှေးရှေးက မထေရ်တွေဟာ အဲဒီလို အူပေါက် ထွက်သွားအောင် ဝေဒနာကို သည်းခံတာနော်။ ကဲ- တို့ယောဂီ တွေ သေခါနီးများ အဲဒီလို ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သေမှာပဲ။ သေမှာ မကြောက်နဲ့။ ဘဝမှ ရလာရင် သေမှာ။ မွေးလာရင် သေဖို့ မွေးလာတာ။ ဘုရားတောင်မှ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားပြီ။ သေမှာ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ပုထုဇဉ်မှ ကြောက် တာ။ ဘာလို့ သေမှာ ကြောက်တာလဲ။

ဘဝတစ်သက်တာလုံး နေထိုင်လာတဲ့ မိဘတွေ၊ ဇနီး မယားတွေ၊ သမီးသားတွေ၊ ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ခွဲခွါရမှာ၊ စွန့်ရမှာ ကြောက်လာတာ။ အဲဒီမှာ မသေချင်ဘူး။ သေမှာကြောက်တာ ပုထုဇဉ်။ သေမှာ မကြောက်တာက အရိယာ။ ငါသေရင် နတ်ပြည်သွားမှာဆိုတာ သိတယ်။ လူ့ ပြည်နဲ့ နတ်ပြည် မလဲနိုင်ဘူးလား။ လူ့ပြည်ဆိုတဲ့ မြေအိုးကို ရိုက်ခွဲပြီး နတ်ပြည်ဆိုတဲ့ ရွှေအိုးနဲ့ ထမ်းပြီး မသွားနိုင်ဘူးလား။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး မလှ၊လှအောင်၊ မဝ၊ဝအောင် ကျွေး မွေး စောင့်ရှောက်နေတယ်ဆိုတာ မြေကြီး ဩဇာဖြစ်ဖို့၊ ဘုန်းကြီး ကအစ အားလုံး ဒကာ ဒကာမတွေ သင်္ချိုင်းကုန်းရောက်မှာ ချည်းပဲ။

ဘုန်းကြီးတွေ ပျံလွန်တော်မူရင် မီးသဂြိုဟ်ပြီး ပြာဖြစ် ပြီး ရေထဲမျောမှာပဲ။ လူတွေလည်း ထိုနည်း၎င်း မြေမြှုပ်လည်း မြေဩဇာ ဖြစ်မှာပဲ။ ပြာဖြစ်မယ့်ခန္ဓာနဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူး လား။ မြေဩဇာဖြစ်မယ့် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မလဲနိုင်ဘူး လား။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဆုတောင်းရုံနဲ့ မရဘူး။ ကျင့်မှ ရတာ။ ဘုရားရှေ့သွားပြီး အာညောင်းအောင် ဆုမတောင်းနဲ့။ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

နိဗ္ဗာန်ရလို မသေလို ၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံပါ

ဘုရားက အဲဒီမှာနော် ဟောထားတာ ရှိတယ်။

တုမေဟိ ကိစ္စ မာတာပုံ၊ အက္ခတာရော တထာဂတာ ပဋိပန္နာ ပမောက္ခန္တိ ဈာယိနော မာရဗန္ဓနာ။ (ဓမ္မပဒ)

အာတပုံ - ကိလေသာကို ပူလောင်သွေ့ခြောက် ကင်း ပျောက်စေနိုင်သော သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဖြင့် အားထုတ်သင့်သော အမှုကို၊

တုမေဟိ - သင်တို့သည်၊

ကိစ္စ - ပြုအပ်၏။

တထာဂတာ - ဘုရားရှင်တို့သည်၊

အက္ခတာရော - ကျင့်ကြံ အားထုတ်နည်းကို ဟောရုံသာ ဟောနိုင်ကုန်၏။

ဈာယိနော - သမထ ဝိပဿနာ အာရုံကို ရှုကုန်လျက်၊

၃၆ နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

ပဋိပန္နာ - ကျင့်သုံးအားထုတ်သူတို့သည်၊
မာရဗန္ဓနာ - ကိလေသာမာန်ဟူသော သေမင်း၏
အနှောင်အဖွဲ့မှ၊
ပမောက္ခန္တိ - လွတ်မြောက်ကြပေကုန်လိမ့်သတည်း။

ချစ်သား ချစ်သမီးတို့တဲ့၊ ကိလေသာကို ပူလောင် သွေ့
ခြောက်စေတဲ့ လုံ့လနဲ့ အားထုတ်ခြင်း အမှုကိစ္စကို ပြုကြတဲ့။
ငါဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကိုသာ ပြနိုင်
တယ်တဲ့။ နိဗ္ဗာန်ကို ပေးလို့၊ ရောက်အောင်ပို့လို့ မရဘူး။

အဲဒါဘာလဲ... ပဋိပန္နာ- မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြ။ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ကျင့်၊ ကိုယ်တိုင် အားထုတ်မှ ရမယ်တဲ့။ ဆုတောင်းနေရုံနဲ့ မရောက်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ယောဂီများ အသိမကင်းပါနဲ့။ သဒ္ဓါစိတ် တင်ပါ။ ရှေ့စိတ်က တော်ချင်ရင် နောက်စိတ်က တွန်းတင်ထားပါ။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်တွေ မရောက်ပါစေနဲ့။ ရှုထားပါ။ အာရုံ တစ်ပါး စိတ်တွေ မရောက်ပါစေနဲ့။ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်ဖို့ ၂၁-မိနစ် ကျန်သေးတယ်။ ငါ သေဖို့ရာ ၂၁-မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်။

ဂတိငါးဖြာ ဆုံလည်နွားပမာ

ဒီချိန်ခါမှာ ငါ ဘာစိတ်နဲ့ သေမှာလဲ။ ခုနေ့များ ငါ သေရင် ဘာစိတ်နဲ့ သေမှာလဲ။ ငါ့စိတ်သည် ဘယ်ပေါ်အာရုံ ပြုနေသလဲ။ ငါ့စိတ်သည် ပရမတ်ဆိုတဲ့သဘော၊ ရုပ်ဖောက်

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော် ၃၇

ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်ဆိုတဲ့ အပျက်သဘောတွေပေါ်
မှာ အာရုံပြုနေသလား။

ဒါမှမဟုတ်လို့ရှိရင် နာတယ်၊ တင်းတယ်၊ ကိုက်တယ်၊
ညောင်းတယ်၊ အောင့်တယ်။ ခေါင်းက၊ ခြေက၊ ကိုယ်ကပဲ
ဆိုတဲ့ ပညတ်ကြီးကို အာရုံပြုနေသလား။

ဒါမှမဟုတ်လိုရှိရင် ဇနီးမယား၊ သမီးသား၊ အိုးအိမ်
တိုက်တာတွေပေါ် အာရုံပြုနေသလား။

အဲဒီပညတ်တွေကို အာရုံပြုနေရင်တော့ လောဘဖြစ်ရင် ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဒေါသဖြစ်မယ်။ လောဘနဲ့ ဒေါသ ဖြစ်မှန်း မသိတာ မောဟ။ သွားပြီ။ အဲဒါ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ပညတ်အာရုံပြုတဲ့စိတ်နဲ့ သေသွားရင်အပါယ် လေးပါး သွားပြီ။

ဒါ ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်ကို သိနေရင် ပရမတ်အာရုံပြုနေတဲ့အတွက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကိလေသာ ငြိမ်းတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အသိမကင်းလိုက်ပါနဲ့။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မရောက်ပါစေနဲ့။ ရှုထားပါ။

သေခြင်းတရားဆိုတာ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ သေခြင်းတရားသည် ဘယ်နေ့ ဘယ်ခါ ငါ သေမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ အဲဒါ -

၃၈

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

ဤအသက်သည် အဘယ်မျှ ကြာမည်မသိ၊ ယနေ့လော၊
နက်ဖြန်လော၊ နေ့တိုင်း သေနိုင်သည်။

အဘယ်အနာဖြင့် သေမည်မသိ။ ကိုယ်တွင်း နာလော။
ကိုယ်ပ နာလော။ အနာတိုင်းဖြင့် သေနိုင်သည်။

သေမှာပဲ။ မနက် သေမလား။ ည သေမလား။ ဘာ
ရောဂါနဲ့ သေမလဲ။ ကိုယ်တွင်းမှာဖြစ်တဲ့ အသည်းရောဂါနဲ့
သေမှာလား။ အဆုတ်ရောဂါနဲ့ သေမှာလား။ နှလုံးရောဂါနဲ့
သေမှာလား။ ကင်ဆာရောဂါနဲ့ သေမှာလား။ ကဲ- ဘာရောဂါ
နဲ့ သေမှာတုံး။ အဲဒါ...

အဘယ်နေရာ သေမည် မသိ။ လမ်း၌လော၊ အိပ်ရာ၌
လော၊ နေရာတိုင်း၌ သေနိုင်သည်။

ဘယ်မှာသေမယ် မသိဘူးတဲ့။ အိပ်ရာပေါ်မှာလည်း
သေချင်သေမယ်။ ကိုယ့်အိမ်က အိပ်ရာပေါ်၊ လမ်းသွားရင်း
နဲ့လည်း သေချင်သေမယ်။ ကားပေါ်၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်၊ ရထား
ပေါ် သွားရင်းနဲ့လည်း သေနိုင်တယ်။

အဘယ်အချိန် သေမည် မသိ။ မနက်လော၊ ည၌လော၊
အချိန်မရွေး သေနိုင်သည်။

သေလျှင် အဘယ်ရောက်မည် မသိ။ သေလျှင် ဘယ်
ရောက်မလဲ။ မသိဘူးတဲ့။ အဲဒါ ဂတိငါးဖြာ ဆုံလည်နွားပမာ
ချာချာလည်နိုင်၏။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၃၉

အဲဒီမှာ ဂတိငါးပါး ရှိတယ်။ ဒေဝဂတိ၊ မနုဿဂတိ၊
တိရစ္ဆာနဂတိ၊ နိရယဂတိ၊ ပေတဂတိ။ ဂတိ ငါးမျိုး။

ဒေဝဂတိနဲ့ မနုဿဂတိဆိုတာ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ သေတဲ့
သူတွေ သွားတဲ့ဘုံ။ အကုသိုလ်စိတ်နဲ့ သေတဲ့သူတွေကျတော့
တိရစ္ဆာနဂတိ- တိရစ္ဆာန်ဘုံ သွားမယ်။ ပေတဂတိ- ပြိတ္တာဘုံ
သွားမယ်။ အဲဒီမှာ နိရယဂတိ- ငရဲဘုံသွားမယ်။

ဒါကြောင့် အားလုံး ယောဂီတွေ ကိုယ့်သွားမယ့် ဘုံကြီး
ကို မသေခင်ကတည်းက မြင်ထားရအောင် အားထုတ်ထား။
ကိုယ်သွားမယ့်ဘုံကြီးကို မသေခင်ကတည်းက မြင်အောင်
အားထုတ်ထား။ အသိမကင်းနဲ့။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်တွေ
မရောက်ပါစေနဲ့။ ရှုထား၊ ရှုထား။ ခန္ဓာက တရားပြနေတယ်။
ရှုထား။

သူလို သေတတ်အောင် ကြိုးစားကြစမ်းပါ

ဘုန်းကြီးတို့ ရန်ကုန်မှာ ဒေါ်သန်းငွေဆိုတဲ့ ဒကာမကြီး
တစ်ယောက်။ အသက် ၈၂-နှစ်ထဲ ရောက်ပြီ။ ဘုန်းကြီးရဲ့
ယောဂီပဲ။ သေခါနီးအခါကျတော့ သားတွေ သမီးတွေက
ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ဘာသာရေးလည်း အင်မတန် လေးစား
တယ်။ အဲဒီမှာ သားတွေ သမီးတွေ မြေးက ဆရာဝန်တွေ၊
ကျောင်းဆရာမတွေ၊ တက္ကသိုလ်ဆရာတွေ။

ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ အမေ သေခါနီးပြီ ဆိုပြီးတော့

ဘုရားမှာ ဆီမီးတွေ၊ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ထွန်းပြီးတော့ ပဋ္ဌာန်းတွေ ရွတ်တယ်။ ဓမ္မစကြာတွေ ရွတ်တယ်။ အဲသလို ရွတ်တဲ့အခါကျတော့ အမေလုပ်တဲ့သူက တော်တော်လေး ကြာလာတော့-

ဟဲ့ တော်ကြတော့၊ တော်ကြတော့၊ မရွတ်ကြနဲ့တော့၊ လက်ကာ ပြသတဲ့။

အဲဒီတော့ သားသမီးတွေက အော်-အမေကတော့ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီနဲ့ တူတယ်။ ဘယ့်နှယ် ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေတာ။ ဓမ္မစကြာ၊ ပဋ္ဌာန်းတွေ ရွတ်နေတာ။

ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တော်ကြတော့၊ တော်ကြတော့၊ မရွတ်နဲ့လို့ ပြောတယ်။ အမေတော့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေလား မသိဘူး။ အကုန်လုံးက ရပ်လိုက်တယ်။ ရပ်လိုက်တော့ အကုန်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ မရွတ်တော့ဘူး။

အမေကြီးက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ‘ဟဲ့- နင်တို့ဟာ ငါ့သမီး၊ ငါ့သားတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငါကလည်း နင်တို့အမေ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီမှာ ရုပ်ဖောက်ပြန်တယ်။ ဝေဒနာ ခံစားတယ်။ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက် နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

ငါ့ခြေထောက် စမ်းကြည့်စမ်းတဲ့။ ငါ့ခြေထောက် သွေးဆုတ်လာပြီ။ ငါ့ခြေထောက် စမ်းကြည့်။ ခြေချင်းဝတ် ရောက်လာပြီ။ ငါ့လက် စမ်းကြည့်။ လက်ကောက်ဝတ် ရောက်လာ

ပြီ။ အဲဒါ ညည်းတို့ကတော့ သွေးဆုတ်တယ် ထင်တာ။ ဒါ ရုပ်ဖောက်ပြန်ပြီး ဝေဒနာနာမ် ခံစားတာပဲ။ ရုပ်က ဖောက်ပြန်တယ်။ ဝေဒနာနာမ်က ခံစားတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆုတ်ဆုတ်လာတာ ဒူးခေါင်းရောက်လာပြီ။ တံတောင်ဆစ် ရောက်လာပြီ။ ပေါင်ရင်းရောက်လာပြီ။ လက်မောင်းရင်း ရောက်လာပြီ။ အဲဒါ ရုပ်တွေ ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ ဝေဒနာနာမ်က ခံစားတာ။

ရုပ်ကလည်း ဖောက်ပြန်ပျက်။ ဝေဒနာကလည်း ခံစားပျက်။ ငါလည်း မရှိ၊ သူလည်း မရှိ၊ အမေလည်း မရှိ၊ သားသမီးလည်း မရှိ။ အဲဒါ ရုပ်ကလည်း သူ့အလုပ်သူ ဖောက်ပြန်ပျက်။ ဝေဒနာကလည်း ခံစားပျက်။ သားသမီးတွေကို တရားဟောရင်းနဲ့ ငါ သွားတော့မယ်။ ငါ့ကို လာခေါ်နေပြီ။ ငါသွားတော့မယ်။ ငါ့ကို လာခေါ်နေပြီဆိုပြီးတော့ အထက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သားတွေ သမီးတွေကို သေခါနီး တရားဟောပြီးတော့ အဲဒီမှာ ရုပ်နာမ်ချုပ်ပြီးတော့ ဒကာမကြီး နတ်ပြည် တက်သွားတယ်။

အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။ တို့ယောဂီတွေ အဲသလို သေတတ်အောင် ကြိုးစားကြစမ်းပါ။ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ ဒကာကြီးတွေ သေခါနီး သားသမီးကိုတောင်မှ တရားပြသွားတဲ့ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အင်မတန် ခက်တယ်။

ဒါကြောင့် သေခါနီးမှာ တကယ့်ကို စံပြမိခင်တစ်ယောက်၊ သားတွေ သမီးတွေကို ဓမ္မအမွေ ပေးတဲ့မိခင်တစ်ယောက်၊ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အင်မတန် ခက်တယ်။

အနုမတဂ္ဂသုတ်

ဒီကနေ့ ပစ္စည်းအမွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ စကြဝတေးမင်း စည်းစိမ်ပေး သေရင် ထားခဲ့ရမှာပဲ။ နတ်ပြည်တော့ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အပါယ်ကျမယ့် စည်းစိမ်၊ ပါဝါတန်ခိုး အာဏာတွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ ရွှေဆိုတာ သင်္ခါရ၊ ငွေဆိုတာ သင်္ခါရ၊ တန်ခိုးပါဝါ အာဏာဆိုတာ သင်္ခါရ၊ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ လမ်းဆုံးရော။ သေရင် အကုန်ထားခဲ့ရတာပဲ။ လောကကြီးမှာ အထင်မကြီးနဲ့။

ဒါကြောင့် ဘဝပေါင်းများစွာ ဘုန်းကြီးတို့ရော၊ တရားအားထုတ်တဲ့ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့ရော၊ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ စကြဝတေးမင်း စည်းစိမ်တွေလည်း ရခဲ့ပြီးပြီ။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မသိကြလို့။ ဒီစည်းစိမ်တွေကို မသိတော့ တာတွယ်မက်မော နေကြတာ။

ဒါ ဘုရားရှင် ဟောထားတာ ရှိတယ်နော်။ အနုမတဂ္ဂသုတ်မှာ ဒီကနေ့တရား ဟောနေတဲ့ ဘုန်းကြီးရော၊ ယောဂီတွေရော ဘုရင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ၊ စကြဝတေးမင်း မဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ၊

နတ်မင်းကြီးတွေ၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီးတွေ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

ခွေးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကြက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဝက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နွားလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ပြိတ္တာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အငှက်ငှက် အပြတ်ပြတ်နဲ့ အသူရကာယလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ငရဲလည်း ကျခဲ့ပြီ။ ၃၁-ဘုံရဲ့ အောက်သံသရာလည်လိုက်၊ အလယ်သံသရာလည်လိုက်၊ အထက်သံသရာလည်လိုက်။

အောက်သံသရာမှာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ လည်နေတာ။

လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် ၆-ထပ် အလယ်သံသရာ လည်တယ်။

ရူပဗြဟ္မာ ၁၆-ဘုံမှာ သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံက အနာဂါမ် ဗြဟ္မာတွေ နေတာ။ ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ ဘုန်းကြီးတို့က မရောက်ခဲ့ကြဘူး။ သံသရာ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ အသိမကင်းလိုက်ပါနဲ့။ ကြိုးစားပါ။ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ ၁၁-မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ဘာပေါ်ပေါ် နာတာပေါ်လည်း ငါ နာတယ်လို့ မရှုနဲ့။ ဝေဒနာ ခံစားတယ်လို့ ရှု။ တောင့်တာပေါ်လည်း ငါ တောင့်တယ်လို့ မရှုနဲ့။ ဝေဒနာ ခံစားတယ်လို့ ရှု။ တင်းတာပေါ် ခံစားပျက်။ ပူတာပေါ် ခံစားပျက်။ အေး တာပေါ် ခံစားပျက်။

မခံနိုင်ရင် နှာသီးဖျား ပြန်ရှူ။ ရှူလိုက် ရှူလိုက်။ ရှူတာက သမာဓိ၊ ရှူတာက ဉာဏ်။ အဲသလို ရှူရင်း ရှူရင်းနဲ့ သတိအား၊ ဝီရိယအား၊ သမာဓိအားတွေ ကောင်းလာတော့ ဝိပဿနာဉာဏ် တွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးစားပါ။ အသိမကင်းပါနဲ့။ မသိမကင်းပါနဲ့။ အသိမကင်းပါနဲ့။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်တွေ

တို့ယောဂီတွေ ဘဝသံသရာခရီးသွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ဒီကနေ့ သံသရာခရီးသွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ဘဝဆည်းဆာ နေဝင်ချိန်ရောက်ရင် ဘယ်များ သွားနေကြမလဲ။

ဒီနေ့ ဘဝခရီး သွားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ နေဝင်ချိန် ရောက်တော့ တည်းခိုစရာ ဟော်တယ်တွေ၊ မော်တယ်တွေ တချို့လည်း မိတ်ဆွေအိမ်တွေ၊ တချို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း တွေ အစရှိသဖြင့်...

သံသရာခရီး သွားမယ့် တို့အားလုံး ဓမ္မဆွေတော်မျိုး တော်တွေ ဘဝဆည်းဆာ နေဝင်ချိန်ရောက်ရင် ဘယ်ကိုများ သွားကြမလဲ။ စဉ်းစားရော စဉ်းစားကြရဲ့လား။ တွေးကော တွေးကြည့်ကြရဲ့လား။ နေဖို့၊ စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့၊ ကြည့်ဖို့ ရုပ် တရားတွေ ပြင်ရင်းပြင်ရင်းနဲ့ တချို့လည်း သေသွားကြပြီ။

ဘဝရဲ့ဆည်းဆာ နေဝင်ချိန်ရောက်မယ့် အချိန်အခါ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ဘယ်များ သွားနားကြမလဲ။ နားစရာ

တွေကော တွေ့ကြပြီလား။ ရှာကော ရှာကြည့်ပြီးပြီလား။

စဉ်းစားနော်။ ရေခြားမြေခြား နိုင်ငံခြားလာပြီးတော့ စီးပွားတွေ ရှာကြတယ်။ ပညာတွေ ရှာကြတယ်။ လောကီရဲ့ အကျိုးစီးပွား ရှိဖို့တော့ ရှာကြတယ်။ သံသရာခရီး သွားကြမယ့် တို့ဓမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တွေ ရှာကော ရှာပြီးပြီလား။ ဆွေမျိုး ဇနီးမယား သမီးသား စားဖို့ ဘုံဆိုင်အတွက်တော့ ရှာတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အတွက်ကော ရှာကြပြီးပြီလား။ နေစရာ ဘုံကော တွေ့ကြပြီလား။

လူ့ဘဝကြီးက ထွက်ခွါမယ်ဆိုတော့ ဘဝနိဂုံး ချုပ် တော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဌာန သွားနေကြမှာလဲ။ နေရာကော တွေ့ပြီလား။ ရှာကော ရှာပြီးပြီလား။ စဉ်းစား စဉ်းစား တို့ယောဂီတွေ စဉ်းစား။ အသိမကင်းပါနဲ့။ ခန္ဓာပေါ်တာ ရှုထား။ ရုပ်ရှု-ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်။ ဝေဒနာရှု- ဝေဒနာခံစား ပျက်။

နာတာပေါ်လည်း ငါ နာတယ်လို့ မရှုနဲ့။ ရုပ်ဖောက်ပြန် ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်။

ကိုက်တာပေါ်လည်း ငါ ကိုက်တယ်လို့ မရှုနဲ့။ ရုပ် ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်။

ဘာပဲပေါ်ပေါ် ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်။ ပျက် ပျက် ပျက်၊ ရှုထား။ အသိမကင်းနဲ့။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်တွေ၊
 ဘယ်ဆီဌာန နေကြမှာလေ။
 အချိန်ရှိခိုက် ရှာလိုက်ပါလေ၊
 နေဝင်က ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ။

သံသရာခရီးသည်တွေ နေဝင်တော့မယ်။ နေဝင်တယ်
 ဆိုတာ သေတော့မယ် ပြောတာ။ နေလည်း ဝင်သွားရော၊
 သေသွားရော နေစရာလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်သွားမလဲ။

အချိန်လေး ရှိသေးတယ်။ မသေသေးဘူးနော်။ နေမဝင်
 သေးဘူး။ ရှာထား၊ ရှာထား။

ငါသည် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတဲ့
 အပါယ် ၄-ဘုံ သွားမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် လူ့ဘုံပဲ ပြန်လာ
 မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ပဲ သွားမှာလား။
 ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်စစ်။

ရုပ်ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောတရားလေးကို ရှုရင်တဲ့ ဘုန်း
 ကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရုပ်
 ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောတရားနဲ့ သေမယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်စိတ်
 နဲ့ သေရင် လူ့ပြည်ကို ပြန်လာနိုင်တယ်တဲ့။

ဝေဒနာ နာမ်ခံစားပျက်တဲ့ နာမ်စိတ်လေးနဲ့ သေမယ်ဆိုရင်
 နတ်ပြည်ကို ရောက်နိုင်တယ်။

နတ်ဆိုတာက ရုပ်မထင်ရှားဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပြလို့ မရဘူး။ ဝေဒနာ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ နတ်ပြည်ကို
 ဟောရတယ်။ ရုပ်ကြမ်းတွေ နတ်ပြည်မှာ မရှိဘူး။ ရုပ်တွေက
 နုလွန်းအားကြီးလို့ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေဟာ ဘုရားထံ တရား
 လာနာရင် ဘယ်တော့မှ ထိုင်မနာနိုင်ဘူး။ မတ်တပ် ရပ်ရတယ်။
 နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ ဘုရားထံ တရားလာနာရင် သူတို့ကိုယ်က
 နုလွန်းလို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြေကြီးထဲ စိမ့်ဝင်သွားမှာ။

ကြိုးစား ကြိုးစား၊ မလျော့နဲ့ မလျော့နဲ့။ သဒ္ဓါစိတ်တင်။
 ရှေ့စိတ်တော်ချင် နောက်စိတ်တင်လို့၊ တရားထိုင်ရင်း ဇွဲတင်း
 နေ။ ကြိုးစားနော်၊ ကြိုးစားနော်။ ရှေ့စိတ်က တော်ချင်တာက
 အဝိဇ္ဇာ အကုသိုလ်စိတ်။

နောက်စိတ်က ငါမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်။
 ဝေဒနာ ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်။ တွန်းတင်တာက ဝိဇ္ဇာ ကုသိုလ်
 စိတ်။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည်တွေ ဘယ်သွားကြမလဲ

ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ အကုသိုလ်စိတ် နှစ်စိတ်ပဲ ဖြစ်နေတာ
 နော်။ ဘယ်စိတ်က အားသာသလဲ။ အကုသိုလ်စိတ်က အား
 သာရင် အပါယ်၊ အပါယ်။ ကုသိုလ်စိတ်က အားသာရင်တော့
 နတ်ပြည်သွားမယ်။ နေဝင်ခါနီးပြီ ခရီးသည်တွေ အဲဒီမှာ ဘယ်
 သွားကြမလဲ။

အထုပ်ကိုယ်စီ ပိုက်ခါချီ၊

၄၈

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

လာလမ်းဆီသို့ သွားကြသည်။
မလုံတလုံ ဝတ်ပိုင်းခြုံ၊
ဘယ်ပုံဟန်နဲ့ သွားပါ့မယ်။

မိုးချုပ်လှပြီ ခရီးသည်၊
ကြီးစွာဒုက္ခ ကြုံတော့မည်။
မိုးချုပ်လှပြီ ခရီးသည်၊
ဘယ်ဆီဝင်လို့ အိပ်ပါ့မယ်။

တို့ခမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တွေ ဘဝရဲ့နေဝင်ချိန် ရောက်
တော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကဲ-ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ ဘယ်အထုပ်
တွေ ပိုက်သွားမှာလဲ။

အထုပ်ကိုယ်စီ ပိုက်ခါချီ၊
လာလမ်းဆီသို့ သွားကြသည်။

အော်- လာတာက အပါယ်လေးဘုံက လာတာ များ
တယ်တဲ့။ ဘုရားရှင်က အကုသိုလ်အထုပ်ကြီး ပိုက်ပြီးတော့
လာလမ်းဆီ သွားရင်တော့ အပါယ်လေးပါးပဲတဲ့။

မလုံတလုံ ဝတ်ပိုင်းခြုံ၊
ဘယ်ပုံဟန်နဲ့ သွားပါ့မယ်။

မလုံတလုံ ဝတ်ပိုင်းခြုံဆိုတာ ဒါနကလည်း မလုံတလုံ၊
သီလကလည်း မလုံတလုံနဲ့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒါနလည်း
အားကိုးလို့ မရဘူး။ သီလလည်း အားကိုးလို့ မရဘူးတဲ့။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၄၉

မလုံတလုံ ဝတ်ပိုင်းခြုံ၊
ဘယ်ပုံဟန်နဲ့ သွားပါ့မယ်။

ဘယ်ပုံဟန်နဲ့များ သွားကြမတုံး။ အံမယ်- တို့ခမ္မဆွေ
တော် မျိုးတော်တို့က ပွဲလမ်းသဘင် ရှိတယ်ဆိုရင် ဖီးဟာ
လိမ်းဟာ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့ထား။
ရှေ့ကြည့် နောက်ကြည့်ဟာ အမျိုးသမီးတွေ ပိုတောင်ကြည့်
သေးတယ်။ ဒကာကြီးတွေကလည်း ကြည့်တယ်။ ကဲ ကဲ ကဲ
အခုကော ပြင်ပြီးပြီလား။

အော်- လောကီကျတော့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ အလှူ
တွေသွား၊ ပြင်ရ ဆင်ရ။ အခုကော သံသရာခရီးသွားမယ့်
တို့ခမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တွေ ပြင်ကော ပြင်ပြီးကြပြီလား။
ရုပ်ကြီး သိပ်မပြင်နဲ့နော်။ ရုပ်ကြီးပြင်တယ်ဆိုတာ မသာ အသုဘ၊
သင်္ချိုင်းကုန်းရောက်ရင် မြေကြီးဩဇာ ဖြစ်ဖို့ပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ဘဝ တစ်ခန္ဓာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်တော့
ပြင်ရမယ်။ ရေချိုးရမယ်၊ ဟုတ်လား။ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်း
ရေး လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။ ဘုရားတောင်မှ ရေသပ္ပာယ်ရတယ်။
ဒီလိုပဲ၊ ရှိစေ။

ကဲ ဘယ်လိုသွားမလဲ၊ စဉ်းစားနော်။

မိုးချုပ်လှပြီ ခရီးသည်
ဒုက္ခကြီးစွာ ကြုံတော့မည်။

၅၀

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

နေဝင်ခါနီးပြီ၊ အားကိုးစရာလည်း ဘာရှိတုံး။ ဒုက္ခတွေ့တော့မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒါန သီလဆိုတာ ကံပေါ်တုန်း အကျိုးပေးတာ၊ ကံပေါ်တုန်း အကျိုးပေးတာနော်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ရေတွင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ကျောင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ သိန်းကုဋေတစ်ရာ လှူတာ။

ဘုရားလက်ထက်က အနာထပိဏ်တောင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းလောက် မလှူခဲ့ဘူး။ သေခါနီး ကုက္ကုစ္ဆနဲ့ သေတော့ စပါးကြီးမြွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီကနေ့ ရှင်ဘုရင်ကြီး၊ မနက်ဖြန် သေတော့ စပါးကြီးမြွေ။

တောဒေယျပုဏ္ဏား ၈၇-ကုဋေ ချမ်းသာတယ်။ ဘုရားလက်ထက်က မလှူရက် မတန်းရက် သေသွားတော့ ခွေးဖြစ်တယ်။ ဒီကနေ့ သူဌေးကြီး၊ မနက်ဖြန် ခွေးကြီး။ မြန်တယ်၊ မြန်တယ်၊ ခဏလေးနော်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စဉ်းစား၊ စဉ်းစား။

မိုးချုပ်လှပြီ ခရီးသည်

ဘယ်ဆီဝင်လို့ အိပ်ပါ့မယ်။

လောဘစိတ်နဲ့ သေလို့ကတော့ ပြိတ္တာဘုံ သွားအိပ်ကြ။ ပြိတ္တာဘုံဌာနကြီးမှာ ကိုယ့်အိမ်ဆောက်ပြီး အိပ်ကြ။

ဒေါသစိတ်နဲ့သေ၊ ငရဲဘုံ သွားအိပ်ကြ။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၅၁

မောဟစိတ်နဲ့သေ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံမှာ သွားအိပ်ကြ။

တို့ယောဂီတွေ ကိုယ်နေမယ့် နေရာလေး ရှာထား။ ဒီနေ့ နိုင်ငံရပ်ခြား လာကြတယ်။ နေရာ အိမ်ငှားရတာတို့၊ ရှာရတာတို့၊ စီးပွားရှာရတာတို့ လုပ်ရတာ။ တစ်ဘဝ၊ တစ်ခန္ဓာအတွက်၊ သံသရာအတွက်ကော ရှာပြီလား။ ဒါကြောင့် စဉ်းစားနော်။

ရှုထား၊ ရှုထား။ ဘာပဲပေါ်ပေါ် ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်။ နာတာပေါ်လာရင်လည်း ငါ နာတယ်လို့ မရှုနဲ့။ ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာ ခံစားပျက်။

ရုပ်ရှုတာက ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဖောက်ပြန်ပျက်။

ဝေဒနာရှုရင် တင်း ခံစားပျက်။ ပူ ခံစားပျက်။ အေး ခံစားပျက်။ လှုပ် ခံစားပျက်။ ယား ခံစားပျက်။ ရှုထား၊ ရှုထား။ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ သဒ္ဓါစိတ် တင်၊ သဒ္ဓါစိတ် တင်။

ကဲ... ၃-မိနစ်၊ ၃-မိနစ်။ ငါ သေဖို့ရာ ၃-မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်။ အဲဒီမှာ ၃-မိနစ်၊ ၃-မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်။

ကြိုးစား၊ ကိုယ့်ကုသိုလ် ကိုယ်စံ၊ ကိုယ့်အကုသိုလ် ကိုယ်ခံ။ အဲဒါ အမေအဖေလည်း မကယ်နိုင်ဘူး။ သားသမီးကလည်း အမေ အဖေ မကယ်နိုင်ဘူး။ အပါယ်တံခါးကို သားသမီးကလည်း ပိတ်မပေးနိုင်ဘူး။ အမေအဖေကလည်း

၅၂ နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

သားသမီးအတွက် ပိတ်မပေးနိုင်ဘူး။

အပါယ်တံခါး ပိတ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပါယ် ပိတ်တဲ့နည်းလုပ်။ အားထုတ်။ ဒါပဲ ယောဂီတွေ၊ သတိ သတိ သတိ။ အသိမကင်းလိုက်ပါနဲ့။ ရှုထားပါ။

၃-မိနစ်၊ ၃-မိနစ်။ ငါ သေဖို့ရာ ၃-မိနစ်ပဲ လိုတော့ တယ်။ အခုနေ ငါသေရင် ဘာစိတ်နဲ့ သေမှာလဲ။ သဒ္ဓါစိတ်တင်။

ရှေ့စိတ်တွေဖောက်၊ နောက်စိတ်တင်း

အရိုးကြေမှု၊ ပျက်ကျခန္ဓာ

တရားမရ၊ မထပြီသာ

ကြိုးစားက၊ တရားရနိုင်တာ။

ကြိုးစား၊ ကြိုးစား၊ ကြိုးစားနော်။

ရုပ်ခန္ဓာလှေအိုကြီး ပညာပဲ့ကိုင် ပါပါစေ

သံသရာခရီးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လှေအိုကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့နော်။ ရုပ်ခန္ဓာ လှေအိုကြီး စီးကာ အော်- သံသရာ ပင်လယ်ကြော မျော။

ဆိုပါစို့။ မြစ်ပြင်မှာ လှေကြီးတစ်စင်း ချထား။ အဲဒီ လှေကြီးကို တက်လည်း မခတ်။ ရွက်လည်း မလွင့်။ စက်လည်း မဖွင့်။ ပဲ့လည်း မကိုင်လို့ရှိရင် ဒီလှေကြီးဟာ ရေဝင်ပြီးတော့ မြုပ်သွားနိုင်တယ်။

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော် ၅၃

အဲဒီတော့ တက်ကလည်း ခတ်တယ်။ ရွက်ကလည်း လွင့်တယ်။ စက်လည်း ဖွင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် လှေမှာ ပဲ့ကိုင်မှ မပါလို့ရှိရင် အဲဒီလှေကြီးဟာ ကိုယ်လိုရာ ဆိပ်ကမ်းကို မသွား နိုင်တော့ဘူး။ ရေပြင်မှာ ချာလည်ချာလည်နဲ့ ဝဲစုပ်ပြီး မြုပ်ဖို့သာ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဓမ္မဆွေတော်မျိုးတော် တွေ ဘဝတစ်ခု ရလာတော့-

ဒီမှာကြည့်ပါ။

သံသရာရေယဉ်ကြော ခန္ဓာလှေကြီး မျောလာလိုက်တာ။ ဒါနဆိုတဲ့ ‘တက်’၊ သီလဆိုတဲ့ ‘ရွက်’၊ သမာဓိဆိုတဲ့ ‘စက်’ တွေ ဖွင့်ပေမယ့် ဝိပဿနာဆိုတဲ့ ပညာ‘ပဲ့ကိုင်’မှ မပါရင်တဲ့ ကိုယ်သွားလိုတဲ့ မြို့ရွာ ဆိပ်ကမ်းကို ပကတိ စက်လှေကြီးတွေ မရောက်နိုင်သလိုပဲ...

ဒီခန္ဓာကိုယ်လှေကြီးမှာလည်းပဲ ဒီနေ့ ဒါနတက်နဲ့ လှော် လို့ လူ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သီလရွက်တွေ လွင့်လို့ လူ့ဘဝ ရောက် ခဲ့ပြီ။ သမထစက်တွေ ဖွင့်လို့လည်း လူ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဝိပဿနာပညာမှ မပါရင် မရှုရင် ဝိပဿနာပဲ့ကိုင်မှ မပါရင် ကဲ ဒီဘဝ ဒီဌာနက ခန္ဓာလှေကြီး စီးပြီးတော့ ဘယ်များ သွားကြမလဲ။ တို့ဓမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တွေ...

ရုပ်ခန္ဓာ လှေအိုစီးလို့

ဘယ်ခရီးကိုတဲ့ သွားကြမယ်

ဘယ်ခရီးကိုတဲ့ သွားကြမယ်။

တို့ ဓမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တွေ ရုပ်ခန္ဓာ လှေအိုကြီး
စီးပြီးတော့ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ခရီး သွားကြမှာလဲ။

အပါယ်လေးဘုံ သွားမှာလားကွယ်။

နတ်ခြောက်ရွာ သွားမှာလားကွယ်။

ဗြဟ္မာ့ရွာ သွားမှာလားကွယ်။

ခေမာသောင်နန်း တစ်ဖက်ကမ်း

သွားမှာလားကွယ်။

အိုခရီးသည်...အိုခရီးသည်...

လှော်ရင်းလှော်ရင်းနဲ့

သံသရာ ပင်လယ်သမုဒ်

ဝဲစလုတ်တွင်းမှာ နစ်မြုပ်ရှာကြတာ။

ဝဲစလုတ်တွင်းမှာ နစ်မြုပ်ရှာကြတာ။ ။

တို့ဓမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တွေ ရုပ်ခန္ဓာ လှေအိုစီးပြီး
လာလိုက်တာ ဒီနေ့ လူ့ဘုံ လူ့ဘဝ လူ့ဆိပ်ကမ်းကြီး ရောက်
ပြီ။

ဒီလူ့ဘဝ လူ့ဆိပ်ကမ်းကနေပြီးတော့ ဘယ်ဘုံ ဘယ်
ဌာန သွားကြမှာလဲ။ လူ့ပြည်ကို သွားမှာလား။ နတ်ပြည်ကို
သွားမှာလား။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို သွားမှာလား။ ခေမာသောင်နန်း
ဆိုတဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြမှာလား။

ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာခံစားပျက်၊ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်
တွေကို အမှန်မြင် အမှန်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရုပ်ဖောက်ပြန်
ပျက်ကို ရှုရင် လူ့ပြည်ကို ပြန်လာနိုင်တယ်။ ဝေဒနာ နာမ်
ခံစားပျက်ကို ရှုရင် နတ်ပြည်ကို သွားနိုင်တယ်။

ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်၊ ဝေဒနာခံစားပျက်ဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်
သင်္ခါရတရားတွေ ချုပ်ရင် သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်။ သကဒါဂါမိမဂ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်။ အနာဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိ
ဖိုလ်။ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုတဲ့ မဂ်လေးပါး ဖိုလ်
လေးပါး သိလို့ ရဟန္တာဖြစ်ရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီတဲ့။

ဒါကြောင့် တို့ဓမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တို့ရေ ဟောဒီ
ရုပ်ခန္ဓာလှေကြီး စီးပြီးတော့ လာလိုက်တာ လူ့ဘုံ လူ့ဌာန
ရောက်ပြီ။

သာသနာကြီးနဲ့ တွေ့လို့ ဒီအချိန်အခါမှာနော် အပါယ်
လေးဘုံကိုတော့ မပြန်ကြပါနဲ့။ အပါယ်(၄)ဘုံ ရောက်သွားရင်
အပါယဆိုတာ ချမ်းသာကင်းတဲ့နေရာ။ အပါယ်(၄)ဘုံ ကျ
သွားရင် နောက်ပွင့်မည့် အရိမေတ္တေယျဘုရားတောင် မမှီတော့
ဘူးတဲ့။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

ဒါကြောင့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လို့ ယခု
ဘဝမှာပဲ တစ်မဂ် တစ်ဖိုလ်မရနိုင်သေးသော်လည်း သေခါနီး
အခါ၌ “အကုသိုလ် အာသန္နကံ မနှိပ်စက်နိုင်” ၊ သုဂတိဘဝ

၅၆

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

ကို ရောက်နိုင်ကြောင်းကို “ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ”မှာ-

ဣဒမ္ပနပဋိပတ္တိ နိဿယ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ အမတပရိယော
သာနံ အနဘိသမ္ဘုနန္တော သုဂတိပရာယနော ဟောတိ။

ဣဒမ္ပနပဋိပတ္တိ- ဤဝိပဿနာ အကျင့်မြတ်ကို၊ နိဿ
ယ- အမှီပြု၏။ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ- ယခုမသေခင် မျက်မှောက်ဘဝ၌၊
အမတပရိယောသာနံ- သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့၊ အနဘိ
သမ္ဘုနန္တော- မရောက်နိုင်သေးသည်ရှိသော်၊ သုဂတိ ပရာယ
နော- ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်နိုင်ခြင်းသည်၊ ဟောတိ-
ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် ဓမ္မဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်
ရုပ်ဖောက်ပြန်တဲ့ သဘောလိုက်ပါ။ ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် ဝေဒနာ
ခံစားတဲ့ သဘောလိုက်ပါ။ ဝိပဿနာတရားတော်မြတ်ကို
ရှုမှတ်ပွားများ ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

ဓမ္မယောဂီတို့ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန် (၁)နာရီသည် ပြည့်သွားပါပြီ။
အဓိဋ္ဌာန်(၁)နာရီ အောင်မြင်သွားပါပြီ။

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန့်ရှု

“အတ္တနော ကရဇ္ဇကာယေ ဉာဏံ ဩဘာရေတွာ
အတ္တဘာဝံ သမ္ပသန္တော။”

အတ္တနော- မိမိ၏။ ကရဇ္ဇကာယေ- ရုပ်ဖောက်ပြန်တယ်
ဆိုတဲ့ ကရဇ္ဇကာယ၌၊ ဉာဏံ- ဉာဏ်ကို၊ ဩဘာရေတွာ-

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

၅၇

ချ၍၊ ကရဇ္ဇကာယေ- ဝေဒနာခံစားတယ်ဆိုတဲ့ နာမကာယ၌၊
ဉာဏံ- ဉာဏ်ကို၊ ဩဘာရေတွာ- ချ၍ ရှုပြီးတော့၊ အတ္တ
ဘာဝံ- ခေါင်းကနေ ခြေအဆုံး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို၊
သမ္ပသန္တော- သုံးသပ်လိုက်။

အဲဒီမှာ ခေါင်းကနေ ခြေအဆုံး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး
ဖြန့်ရှု။

ခေါင်းပိုင်းက ရှင်းသွားပြီ၊ ပေါ့သွားပြီ။ ကျောတွေ ရင်တွေ
ပေါ့သွားပြီ ရှင်းသွားပြီ။ ခါးတွေ ပေါင်တွေ ခြေသလုံးတွေ
အကုန်လုံး ရှင်းသွားပြီ။ ပေါ့သွားပြီ။ ကိုယ်တွေကလည်း ပေါ့
ပေါ့ပါးပါး၊ စိတ်တွေကလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ ကိုယ်ကလည်း
နူးနူးညံ့ညံ့၊ စိတ်တွေကလည်း နူးနူးညံ့ညံ့၊ ကိုယ်တွေကလည်း
အေးအေးချမ်းချမ်း၊ စိတ်တွေကလည်း အေးချမ်း ပေါ့ပါးသွား
ပြီဆိုရင်တဲ့ ယောဂီတို့ရဲ့ တရားအဓိဋ္ဌာန် တစ်နာရီ ပြည့်ပါပြီ။

ကာယိကဒုက္ခဝေဒနာတွေ ရှင်းသွားအောင် ရှု၊ မရှင်းရင်
ဝါယောနဲ့ တွန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး ရှူပစ်ပါ။

ကဲ အားလုံးပြီးသွားရင် လက်အုပ်ချီ။

RQ

ဣမာယ မွှာနု မွေပဋိပတ္တိယာ- ဤ လောကုတ္တရာ
တရား ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဝိပဿနာအကျင့်
မြတ်ဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓံ- မြတ်စွာဘုရားကို၊ ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏အရှင်
ဘုရား။

ဣမာယ မွှာနု မွေပဋိပတ္တိယာ- ဤ လောကုတ္တရာ
တရား ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဝိပဿနာအကျင့်
မြတ်ဖြင့်၊ ဓမ္မံ- မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန်၊ ပရိယတ်
ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကို၊ ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏ အရှင်
ဘုရား။

ဣမာယ မွှာနု မွေပဋိပတ္တိယာ- ဤ လောကုတ္တရာ
တရား ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဝိပဿနာအကျင့်
မြတ်ဖြင့်၊ သံဃံ- မဂ္ဂဋ္ဌာန်လေးယောက်၊ ဖလဋ္ဌာန်လေးယောက်
ရှစ်ယောက်သော ပရမတ္ထအရိယာ သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို၊
ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဣမာယ မွှာနု မွေပဋိပတ္တိယာ- ဤ လောကုတ္တရာ
တရား ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဝိပဿနာအကျင့်
မြတ်ဖြင့်၊ မာတာပိတုနံ- မိဘနှစ်ပါးတို့ကို၊ ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏
အရှင်ဘုရား။

ဣမာယ မွှာနု မွေပဋိပတ္တိယာ- ဤ လောကုတ္တရာ
တရား ကိုးပါးအားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဝိပဿနာအကျင့်
မြတ်ဖြင့်၊ အာစရိယာနံ- ဆရာသမားတို့ကို၊ ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏
အရှင်ဘုရား။

[လက်အုပ်ကလေးချ၊ မျက်လွှာလေးမှိတ်၊
ဘယ်လက်ပေါ် ညာလက်တင်၊ မေတ္တာပို့လွှတ်မယ်။]

၁။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာနေ၊ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့
တွေ ... ဘေးရန် ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါ
စေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ
စွာဖြင့် မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

၂။ မြေအရပ်မှာနေ၊ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွေ...

၃။ ရေအရပ်မှာနေ၊ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွေ...

၄။ ကောင်းကင်အရပ်မှာနေ၊ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်း
တို့တွေ...

၅။ ဆရာတော်ဘုရားနှင့်တကွ ယခုရှိတော်မူကြကုန်သော သံဃာ
တော်အရှင်မြတ်အပေါင်းတို့တွေ...

၆။ တရားအားထုတ်ဖော် အားထုတ်ဖက် ဖြစ်ကြကုန်သော
ယောဂီသူတော်စင်ပေါင်းတို့တွေ...

၇။ ယနေ့ဆွမ်းကုသိုလ်ရှင် မိသားစုအပေါင်းတို့တွေ...

၈။ ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြကုန်သော အမျိုးသား
အမျိုးသမီး သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့တွေ...

၉။ ကပ်ပုန်းဒေသမှာနေ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွေ-

၁၀။ မလေးရှားနိုင်ငံမှာနေ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့
တွေ...

၁၁။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာနေ အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့
တွေ မိမိတို့ ခန္ဓာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

၆၀

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

[လက်အုပ်ချီ]

ဘန္တေ- အရှင်မြတ်ဘုရား၊ မေ အမှာ ကံ- တပည့်တော် တို့၏၊ ဣဒံ ပုညံ- ယနေ့ယခု လှူဒါန်းရသော ဒါနကုသိုလ်၊ ဆောက်တည်ရသော သီလကုသိုလ်၊ ပွားများ အားထုတ်ရသော ဘာဝနာကုသိုလ်ကောင်းမှုကံသည်၊ နိဗ္ဗာနဿ- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ပြတ်ငြိမ်းရာ မြတ်နိဗ္ဗာန်၏၊ ပစ္စယော- ရရာ၊ ရကြောင်း အား ကောင်းသော အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတု- ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဘုံသုံးဆယ့်တစ် ရှိရှိသမျှ အနန္တဝယ် ကုန်းမှာနေ ကိုးကုဋေ၊ ရေမှာနေ ဆယ်ကုဋေ၊ ကုန်းသတ္တဝါ ရေသတ္တဝါ သဗ္ဗေသတ္တာ သတ္တဝါအပေါင်း စကြဝဠာတံတိုင်း ဖီလာပတ်ကုံး ကုန်းမကျန် ရေမကျန် အထက်ဘဝ် အောက်အဝီစိအထိ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား... အကျွန်ုပ်တို့၏ ပြုလုပ်သမျှ ဒါနကုသိုလ်၊ ဆောက်တည်သမျှ သီလကုသိုလ်၊ ပွားများ အားထုတ်သမျှ ဘာဝနာကုသိုလ်၊ အဓိဋ္ဌာန် ပါရမီကုသိုလ်တို့ကို အကျွန်ုပ်တို့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ညီတူညီမျှ ရကြရအောင် အားလုံး... ကြားကြားသမျှ... အမျှ... အမျှ... အမျှ... ယူတော်မူကြပါကုန်လော။

အရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ပို့သသောမေတ္တာ၊ ပေးဝေသော အမျှကိုလည်း အကျွန်ုပ်တို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် သာဓု...သာဓု...သာဓုပါ အရှင်ဘုရား။

RQ

နေဝင်ခါနီး ခရီးသည် ရှုကွက်တရားတော်

oJif*10p6em urDef&7b
25-EjrmufaiWkxdt r8ft jzpf
"r@jyl ybZmft yfjonf..

ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဒေါ်တင်တင်
ဒုတိယ ပါမောက္ခချုပ်(ငြိမ်း)

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့